

**สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์
พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑**

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้ดำเนินการรับฟังความคิดเห็นประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยวิธีการดังต่อไปนี้

๑. รับฟังความคิดเห็นผ่านทางเว็บไซต์ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค www.ocpb.go.th ระหว่างวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๔ โดยมีผู้แสดงความคิดเห็นจำนวน ๑๗ คน

๒. รับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการสำรวจความเห็น โดยมีหนังสือขอรับฟังความคิดเห็นไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๔๕ หน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ สำนักงาน ก.พ. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานงบประมาณ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน กรมบัญชีกลาง สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ กรมการปกครอง กรมการท่องเที่ยว กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กรมวิชาการเกษตร กรมการค้าภายใน กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กรมที่ดิน กรมวิทยาศาสตร์บริการ ธนาคารแห่งประเทศไทย กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า สภานายความ สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค สมาคมส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค สมาคมพลังผู้บริโภคแห่งประเทศไทย สมาคมคุ้มครองสิทธิประโยชน์ประชาชน สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ สมาคมคุ้มครองผู้บริโภค เอ.พี.เอส.เอ. สมาคมเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค สมาพันธ์ชมรมคุ้มครองผู้บริโภคกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการร่วมภาคเอกชน ๓ สถาบัน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย สมาคมธนาคารไทย และสมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย โดยให้ส่งความเห็นเป็นหนังสือไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ law@ocpb.mail.go.th ระหว่างวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๔

การรับฟังความคิดเห็นประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการรับฟังความคิดเห็นรายมาตรา โดยสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น ดังต่อไปนี้

๑. ท่านทราบหรือไม่ว่ามีพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

ทราบ	ไม่ทราบ
จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ ๙๔ ทราบว่ามีพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑	จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ ๖ ไม่ทราบว่ามีพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับนิยามคำว่า “สินค้า” ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากมีความครอบคลุมถึงสินค้าทุกชนิดแล้ว</p> <p>กรรมการค้าภายใน เห็นด้วยกับคำว่า “สินค้า” ในบทนิยาม เนื่องจากได้บัญญัติไว้อย่างครอบคลุมแล้ว</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า เห็นด้วย ทั้งนี้ หากนิยามของสินค้านั้นรวมถึงกระแสไฟฟ้าด้วย ควรรวมถึงแก๊สและน้ำประปาด้วย</p>	<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า ควรมีการปรับปรุงนิยาม “สินค้า” ในพระราชบัญญัตินี้ให้มีความสอดคล้องกับนิยาม “สินค้า” ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทั้งนี้ ควรให้นิยามที่ครอบคลุมการให้บริการ ซึ่งถือว่าเป็นสินค้าประเภทหนึ่งด้วย</p> <p>สำนักงาน ก.พ. มีข้อสังเกตว่าควรเพิ่ม “อสังหาริมทรัพย์ที่มีการใช้งาน” อยู่ในความหมายของสินค้าตามพระราชบัญญัตินี้ เนื่องจากปัจจุบันธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์มีการขยายตัวมาก แต่เมื่ออสังหาริมทรัพย์ชำรุดจะต้องฟ้องคดีตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งภาระการพิสูจน์จะตกที่ผู้บริโภค แต่การที่ผู้บริโภคจะพิสูจน์ถึงความบกพร่องของโครงสร้างอาคาร หรือระบบก่อสร้างนั้นอาจเป็นไปได้ยาก จึงเห็นควรให้ผู้ซื้ออสังหาริมทรัพย์ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เพื่อเพิ่มความเป็นธรรมให้แก่ผู้บริโภคที่อาจไม่มีกำลังในการพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ กฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติให้อสังหาริมทรัพย์อยู่ในนิยามความหมายของสินค้าที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายดังกล่าวด้วย</p> <p>ทั้งนี้ เมื่อสินค้าหมายรวมถึงอสังหาริมทรัพย์ที่มีการใช้งานแล้ว จึงเห็นควรเพิ่มเติมนิยามคำว่า “ผลิต” ให้หมายรวมถึง สร้าง ก่อสร้าง หรือการกระทำในลักษณะทำนองเดียวกันด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามคำว่าสินค้าที่แก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าว</p> <p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากยังไม่ครอบคลุมถึงเรื่องความเสียหายที่เกิดจากการบริการ” โดยจำกัดอยู่ที่อันตรายจากตัวสินค้า การออกแบบการผลิต การให้ข้อมูลของผู้ผลิต เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ได้รับอันตรายจากการใช้บริการต่าง ๆ มากมาย เช่น สวนสนุก การเสริมความงาม สปา</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>นวดแผนโบราณ การรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาล การเดินทางโดยระบบขนส่งต่าง ๆ เห็นควรขยายความคุ้มครองไปถึงการให้บริการดังกล่าวด้วย ซึ่งจะประโยชน์แก่ประชาชนผู้บริโภคมากยิ่งขึ้น</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า “สินค้า” นอกเหนือจากเป็นสังหาริมทรัพย์เป็นสิ่งของแล้ว ควรขยายให้ครอบคลุมไปถึง “บริการ” ในด้านต่างๆ</p> <p>จังหวัดกรุงเทพมหานคร เห็นว่า ควรเพิ่มการบริการ เพราะการบริการก็อาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภคเช่นกันที่ได้ค่าตอบแทนจากผู้บริโภค ควรมีหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ประกอบการด้านการขายสินค้า</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า คำนิยามคำว่า “สินค้า” ยังไม่ครอบคลุมถึง “การบริการ” โดยยังจำกัดอยู่ที่อันตรายจากตัวสินค้า ทั้งการออกแบบ การผลิต การให้ข้อมูลของผู้ผลิต ฯลฯ จึงควรขยายความคุ้มครองไปถึงสินค้าในลักษณะการให้บริการที่เกิดขึ้นหลากหลายในปัจจุบันที่จะก่อให้เกิดอันตรายกับผู้บริโภค</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคบุรีรัมย์ ไม่เห็นด้วย ควรขยายให้ครอบคลุมมากขึ้นกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ควรเพิ่มสินค้าทางออนไลน์ หรือผลิตภัณฑ์บริการทางออนไลน์ และแก้ไขคำว่า “สังหาริมทรัพย์ทุกชนิด” เป็น “สินค้าทุกชนิด” เพราะ “สังหาริมทรัพย์” หมายความว่า ทรัพย์ที่เคลื่อนที่ได้ ส่วน “สินค้า” มีความหมายอยู่ในตัวอยู่แล้วคือ สิ่งของที่มีไว้เพื่อซื้อ - ขาย</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย ขอทราบความชัดเจนว่า “สินค้าที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อขาย ...” ไม่ได้หมายรวมถึงสินค้าที่ผลิตเพื่อการส่งออกด้วยใช่หรือไม่</p>

๓. ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับนิยามคำว่า “ความเสียหาย” ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากมีความครอบคลุมความเสียหายทุกประเภทและสอดคล้องกับกฎหมายอื่น เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และประมวลกฎหมายอาญาแล้ว</p>	<p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากนิยามคำว่า “ความเสียหาย” มีข้อความว่า “...ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น” เป็นข้อความที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงและ</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วยเนื่องจากความเสียหายคุ้มครองทั้งภายนอก บุคคล สิ่งของ ที่ได้รับความเสียหายจากตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัย อีกทั้งยังคุ้มครองถึงจิตใจ</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วยกับความเสียหายตามบทนิยามนี้ ซึ่งครอบคลุมทั้งการเรียกค่าเสียหายที่แท้จริง ค่าเสียหายต่อจิตใจ และค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการบัญญัตินิยาม “ความเสียหายต่อจิตใจ” ไว้อย่างชัดเจนกว่าในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทำให้ผู้เสียหายได้รับความคุ้มครองมากยิ่งขึ้น</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นด้วย อย่างไรก็ตามสำหรับข้อความ “ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ในเชิงของคุณภาพสินค้าผู้บริโภคควรได้รับความคุ้มครองด้วย ซึ่งเข้าใจว่ามีการกำหนดในกฎหมายควบคุมมาตรฐานคุณภาพของสินค้าแต่ละประเภทแล้ว อาจพิจารณาระบุความเชื่อมโยงเพื่อให้เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้ละเลยต่อการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านคุณภาพของสินค้า</p>	<p>บริบทของสังคมไทยที่ยังมีการนำสินค้าที่มีความชำรุดบกพร่องมาขายให้กับประชาชนเพื่อค้ำกำไรอย่างไม่เป็นธรรม ขาดความรับผิดชอบ เป็นการปล่อยให้ประชาชนอยู่ในสภาพที่ไม่มีทางออก โดยกลไกกฎหมายไม่สามารถช่วยเหลือได้ จึงเห็นควรแก้ไขข้อความดังกล่าวให้มีความชัดเจน เป็น “ทั้งนี้ให้รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่มีความไม่ปลอดภัย” จึงจะเหมาะสมกว่า</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ ไม่เห็นด้วยเนื่องจาก มาตรา ๖ ได้กำหนดให้ “ผู้เสียหายหรือผู้ฟ้องคดีแทนต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ” และมาตรา ๗ ได้กำหนดให้ “ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหาย หากพิสูจน์ได้ว่า (๑) สินค้านั้นมีได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย” จะเห็นได้ว่าบทกฎหมายทั้งสองมาตรานี้ มีขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้ที่ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเป็นสำคัญ จึงใช้หลักความผิดรับผิดชอบเด็ดขาด ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการจะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการหรือไม่ และกำหนดให้ผู้เสียหายที่จะฟ้องคดีมีหน้าที่เพียงพิสูจน์ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการเท่านั้น (ส่วนผู้ประกอบการที่จะได้รับช้อยกเว้นไม่ต้องรับผิด จะต้องพิสูจน์เองว่าสินค้านั้นมิใช่สินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามนิยาม) โดยไม่ได้กำหนดว่า กรณีที่ผู้เสียหายจะฟ้องคดีจะต้องพิสูจน์ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยแต่อย่างใด เห็นได้ชัดว่า เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีการผลิต ใช้ความรู้วิทยาการขั้นสูงจนผู้เสียหายซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปยากต่อการจะพิสูจน์ถึงความบกพร่องในการผลิตหรือออกแบบ มาตราดังกล่าวจึงกำหนดให้ผู้เสียหายที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และใช้ หรือเก็บรักษาสินค้านั้นตามปกติธรรมดา สามารถฟ้องให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดในความเสียหายตามพระราชบัญญัตินี้ได้เลย และผลัการะการพิสูจน์เรื่องสินค้าดังกล่าวเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่ ไปยังผู้ประกอบการ ดังนั้น หากพระราชบัญญัตินี้กำหนดบทนิยามคำว่า “ความเสียหาย” ให้หมายความถึง “ผู้ได้รับความ</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>เสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ก็จะก่อให้เกิดภาระแก่ผู้เสียหายที่จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าตนได้รับ “ความเสียหาย” (ตามนิยาม) หรือไม่ หรือเป็นการยากต่อการตีความกฎหมายในการดำเนินการกระบวนการยุติธรรม บทนิยามดังกล่าวจึงขัดกับวัตถุประสงค์ของกฎหมายว่าด้วยความรับผิดที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งต้องการคุ้มครองผู้เสียหายให้ได้รับความเป็นธรรม และรวดเร็ว</p> <p>กรุงเทพมหานคร ควรเปลี่ยนจาก “ไม่รวมถึง” เป็น “ให้รวมถึงความเสียหายจากตัวสินค้าไม่ปลอดภัย” และเหตุใดจึงไม่ระบุเรื่องการชำระดอกเบี้ยหรือให้ชัดเจนในกฎหมายฉบับนี้</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า คำว่า “ความเสียหาย” ยังไม่ครอบคลุมถึงประเด็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากคุณภาพของสินค้าที่ไม่ใช่ลักษณะการใช้สินค้า ดังนั้น จึงสมควรเพิ่มมาตราที่จะพิสูจน์เรื่องความชำระดอกเบี้ยต่อสินค้าที่ไม่ปลอดภัยที่จะทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายและสมควรเพิ่มนิยามในเรื่องความบกพร่องของสินค้าด้วย ในส่วนนิยาม “ความเสียหาย” ที่มีข้อความว่า “แต่ไม่รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น” เป็นข้อความที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันที่ยังมีการนำสินค้าที่มีความชำระดอกเบี้ยมาขายให้กับประชาชนด้วยเหตุผลทางการค้าซึ่งไม่เป็นธรรม และขาดความรับผิดชอบทำให้ผู้บริโภคถูกละเมิดสิทธิ จึงควรแก้ไขข้อความดังกล่าวให้ชัดเจนโดยเปลี่ยนเป็น “ให้รวมถึงความเสียหายต่อตัวสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น” จะเป็นประโยชน์และเป็นธรรมในการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างชัดเจน</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า ควรมีการแยกนิยามความเสียหายต่อจิตใจให้ชัดเจน และมีเงื่อนไขข้อกำหนดในการพิสูจน์ทราบว่าจะอย่างไรจึงจะเข้าข่ายความเสียหายต่อจิตใจ</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <p>๑. เสนอให้มีการระบุประเภทของทรัพย์สินให้ครอบคลุมแก่ทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อการใช้สอยส่วนตัวเท่านั้น เนื่องจาก “ทรัพย์สิน” ในที่นี้มีได้ระบุแยกความแตกต่างระหว่างทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อการใช้สอยส่วนตัวหรือเพื่อการจำหน่าย ซึ่งอาจเกิดปัญหาในกรณี</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>ที่ผู้ประกอบการกับผู้ประกอบการใช้สิทธิฟ้องร้องดำเนินคดีกันเองภายใต้กฎหมายนี้</p> <p>๒. เสนอให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาความเสียหายที่ชัดเจน</p> <p>๓. เสนอให้กำหนดขอบเขตของค่าความเสียหายต่อจิตใจ ที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับสินค้าที่ไม่ปลอดภัยให้ชัดเจน เนื่องจากโดยปกติแล้วความเสียหายต่อจิตใจมีขอบเขตที่กว้างมากและยังเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาตามรายบุคคลการที่ไม่กำหนดขอบเขตให้ชัดเจนจึงอาจเพิ่มภาระแก่ผู้ประกอบการในการชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้บริโภคได้</p>

๔. ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับนิยามคำว่า “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากมีความครอบคลุมถึงสินค้าทุกประเภทที่อาจเกิดความไม่ปลอดภัยในทุกขั้นตอน เช่น ความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบ หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษาค่าเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร และครอบคลุมไปถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้แล้ว</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วยกับนิยามคำว่า “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” เนื่องจากได้บัญญัติไว้อย่างครอบคลุมแล้ว</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นด้วยกับนิยามสินค้าไม่ปลอดภัย ที่กล่าวถึงไม่ปลอดภัยจากเหตุผลหรือออกแบบเท่านั้น จึงต้องดูนิยามคำว่า “ผลิต” ประกอบจึงเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น มีข้อสังเกตว่า สินค้าไม่ปลอดภัยนั้นรวมถึงลักษณะที่มีการปนเปื้อน หรือ เจือปนจากเหตุอื่นที่ไม่ใช่ฝีมือมนุษย์หรือไม่</p>	<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๒๙/๑ กำหนดนิยาม “สินค้าที่เป็นอันตราย” และในพระราชบัญญัตินี้กำหนดนิยาม “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ซึ่งมีนิยามที่สื่อความคล้ายกัน กล่าวคือ “สินค้าที่เป็นอันตราย” หมายถึง สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสินค้าที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว สำหรับ “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” หมายถึง สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุจากความบกพร่องในการผลิตหรือการออกแบบหรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา ค่าเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพของสินค้า รวมทั้งลักษณะการใช้งานและการเก็บรักษาตามปกติธรรมดาของสินค้าอันพึงคาดหมายได้ ซึ่งตามนิยามดังกล่าวการเรียกชื่อแตกต่างกัน แต่นิยามมีความใกล้เคียงกัน จึงเห็นควรให้มีการทบทวนและปรับปรุงนิยามดังกล่าว</p> <p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดลักษณะความไม่ปลอดภัยไว้เพียง ๓ ประการ ได้แก่ ความไม่ปลอดภัยเนื่องจากกระบวนการผลิต ความไม่</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>ปลอดภัยเนื่องจากการออกแบบ และความไม่ปลอดภัยเนื่องจากการให้ค่าเตือนไม่เพียงพอ แต่ไม่รวมถึงความไม่ปลอดภัยเนื่องจากการขนส่งและการเก็บรักษา อันถือเป็นหนึ่งในกระบวนการได้มาซึ่งตัวสินค้าก่อนจะถึงมือผู้บริโภค ทั้งนี้ หากไม่ได้กำหนดเรื่องดังกล่าวไว้ อาจส่งผลให้ผู้บริโภคต้องรับภาระความเสี่ยง และไม่สามารถเรียกร้องค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยได้</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า ควรกำหนดนิยามให้ชัดเจนว่า สินค้าที่ไม่ปลอดภัยต้องเป็นความไม่ปลอดภัยของตัวสินค้าที่ก่อให้เกิดอันตราย ถ้าสินค้าปกติแต่คนเอาไปใช้ผิดวิธีแล้วเกิดอันตราย ไม่ควรถือว่าเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า คำนิยามคำว่า “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ควรเพิ่มเติมให้ครอบคลุมไปถึงสินค้าในลักษณะการให้บริการที่เกิดขึ้นหลากหลายในปัจจุบันที่จะก่อให้เกิดอันตรายกับผู้บริโภค และควรพิจารณาให้สอดคล้องกับประเด็นการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัยที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <ol style="list-style-type: none">๑. เสนอให้ตัดเงื่อนไขเรื่องการกำหนดวิธีใช้ วิธีรักษา ค่าเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าออก เนื่องจากสินค้าไม่ปลอดภัยควรจะเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยสภาพของตัวสินค้าเองไม่ใช่เพราะการไม่กำหนดเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในนิยาม "ไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษาค่าเตือนหรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าหรือกำหนดไว้ แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร"๒. เสนอให้เพิ่มคำว่า “อายุการบริโภคสินค้าที่ผู้ประกอบการกำหนด ระยะเวลาการรับประกันคุณภาพ และระยะเวลาการใช้งานสินค้าโดยผู้บริโภค” ในการพิจารณาขอบเขตของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย๓. ตามคำนิยาม “สินค้าที่ไม่ปลอดภัย” ที่ว่า ... หรือไม่ได้กำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา ค่าเตือน หรือข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า หรือกำหนดไว้ แต่ไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจนตามสมควร ขอทราบความชัดเจนในขอบเขตของคำว่า "ตามสมควร" ควรระบุรายละเอียดในระดับใด

๕. ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับนิยามคำว่า “ผู้ประกอบการ” ตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p data-bbox="199 347 823 481">สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เห็นด้วย เนื่องจากมีความครอบคลุมไปถึงผู้ประกอบการทุกประเภทแล้ว</p> <p data-bbox="199 492 823 616">กรมการค้าภายใน เห็นด้วยกับนิยามคำว่า “ผู้ประกอบการ” เนื่องจากได้บัญญัติไว้อย่างครอบคลุมแล้ว</p>	<p data-bbox="845 347 1445 526">สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า ควรมีการปรับปรุงนิยาม “ผู้ประกอบการ” ในพระราชบัญญัตินี้ให้มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒</p> <p data-bbox="845 537 1445 907">กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากการกำหนดบุคคลที่ต้องรับผิดชอบในความเสียหาย เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอีกประการหนึ่งที่ควรบัญญัติไว้อย่างชัดเจน โดยเห็นควรกำหนดเพิ่มข้อความคำว่า “ผู้นำเข้า” เป็น “ผู้นำเข้าเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า” เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้ ซึ่งผู้นำเข้าสินค้าเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าเท่านั้นที่จะต้องปฏิบัติหรืออยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายนี้</p> <p data-bbox="845 918 1445 1052">สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นควรแก้ไขคำนิยามของคำว่า “ผู้ประกอบการ” เป็น</p> <p data-bbox="845 1064 1445 1243">“ “ผู้ประกอบการ” หมายความว่า (๑) ผู้ผลิต ผู้ออกแบบ หรือผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือออกแบบ ... (๓) ผู้ขายสินค้า ...”</p> <p data-bbox="845 1254 1445 1870">เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ที่ได้รับความเสียหายในการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัยอันเกิดจากการผลิตหรือการออกแบบ ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงควรให้หมายความรวมถึงผู้ออกแบบ หรือผู้ว่าจ้างให้ออกแบบด้วย นอกจากนี้ หากผู้ขายสินค้านั้นทราบว่าเป็นสินค้าที่ขายไม่ปลอดภัย เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือรู้ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าภายหลังจากการขายสินค้าแล้ว ไม่ดำเนินการใด ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหาย ก็ควรต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น แม้ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้ จึงเห็นควรตัดคำว่า “ที่ไม่สามารถระบุตัวผู้ผลิต ผู้ว่าจ้างให้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้” ออก</p> <p data-bbox="845 1881 1445 2105">สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค นิยามคำว่า “ผู้ประกอบการ” ควรพิจารณาคำนิยามของพระราชบัญญัติฉบับอื่นที่มีการปรับปรุงคำนิยามผู้ประกอบการให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ ไม่เห็นด้วย ควรเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่าผู้ขายสินค้าควรกำหนดขอบเขตว่าเป็นผู้ขายที่สามารถระบุตัวตนของผู้ผลิตหรือผู้ว่าจ้างให้ผลิตได้ ถ้าระบุไม่ได้เอามาขายแล้วเกิดความเสียหายไม่น่าจะกำหนดให้ผู้ขายต้องรับผิดชอบ</p>

๖. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย ในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (มาตรา ๕)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นด้วย เพราะก่อนที่จะนำสินค้ามาจำหน่ายผู้ประกอบการต้องมีการตรวจสอบคุณภาพของสินค้า เพื่อมิให้ผู้บริโภคได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้า</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย ในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p> <p>สำนักงานงบประมาณ เห็นด้วย เนื่องจากการดำเนินคดีผู้บริโภคโดยทั่วไป ภาระการพิสูจน์จะตกอยู่กับผู้บริโภคที่เป็นผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นการยากที่จะพิสูจน์ถึงความผิดของผู้ประกอบการ โดยพระราชบัญญัติความผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ได้นำหลักความรับผิดโดยเด็ดขาดเข้ามาใช้ทำให้ภาระการพิสูจน์ตกไปอยู่กับผู้ประกอบการ ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมและดำเนินคดีกับผู้ประกอบการได้สะดวกยิ่งขึ้น</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นด้วยที่ให้ผู้ประกอบการทุกคนต้องร่วมรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นความรับผิดชอบจากสินค้าที่ผู้ประกอบการเป็นผู้กล่าวอ้างหรือยืนยันมาตั้งแต่ต้นว่า สินค้าของตนมีความปลอดภัย</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วย เนื่องจากผู้ประกอบการจะต้องดูแลใส่ใจในสินค้าของตน</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากผู้ประกอบการที่มีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายควรต้องรับผิดชอบร่วมกันอย่างเท่าเทียม</p>	<p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย เนื่องจากการรับผิดชอบต่อผู้เสียหายควรพิจารณาถึงเหตุและปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสียหายร่วมด้วยตามหลักสากล มิใช่การเหมารวมถึงผู้ประกอบการทุกคนทั้งห่วงโซ่อุปทาน</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรุงเทพมหานคร เห็นด้วยเมื่อมีเจตนาทำผิดร่วมกันแบ่งหน้าที่กันทำทุกคนรับรู้การกระทำของผู้กระทำผิดคนทำน ดั้งนั้น ควรร่วมกันรับผิดชอบ กรณีสินค้าเกิดความเสียหายระหว่างการขนส่ง ซึ่งอาจไม่ได้เกิดจากผู้ผลิต มีการกำหนดความรับผิดชอบไว้หรือไม่</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย</p> <p>๑. เห็นด้วยที่ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย ทั้งนี้ ในส่วนของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมรถยนต์ จะหมายรวมถึงผู้จำหน่ายและผู้รับจ้างช่วง ซึ่งในการพิจารณาความรับผิดชอบจะมีการพิจารณาถึงเจตนา หรือความรุนแรงของผลที่เกิดจากการประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการแต่ละรายด้วย และไม่ควรนำปัจจัยเรื่องขนาด/เงินลงทุนขององค์กรของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมาประกอบเช่นผู้ผลิตย่อมต้องรับผิดชอบต่อลูกค้ามากกว่าผู้จำหน่าย เป็นต้น</p> <p>๒. ขอให้มีการเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการแต่ละรายพิสูจน์ เพื่อเข้าช้อยกเว้นความรับผิดชอบ หรือพิจารณาขอเขตความรับผิดชอบให้เป็นไปตามสัดส่วนของความผิดจริงของผู้ประกอบการแต่ละราย</p>	

๗. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน จะต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา (มาตรา ๖)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการกำหนดภาระการพิสูจน์ในเบื้องต้น อันเป็นไปตามหลักกฎหมายว่าด้วยลักษณะพยาน ซึ่งการพิสูจน์เพียงว่า ผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้น เป็นไปตามปกติธรรมดาก็ไม่ได้เป็นการสร้างภาระแก่ผู้เสียหายจนเกินสมควร</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นด้วย ว่าเมื่อผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการสามารถฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายได้สำหรับการพิสูจน์ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการหรือไม่ ให้เป็นไปตามขั้นตอนการพิจารณาคดี</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน จะต้องพิสูจน์ว่าผู้เสียหาย</p>	<p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <p>๑. ควรตัดข้อความว่า “แต่ไม่ต้องพิสูจน์ว่าความเสียหายเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบการผู้ใด” เพราะที่ผ่านมาผู้ประกอบการบางรายไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่ต้องถูกผู้เสียหายฟ้องคดีซึ่งเป็นการฟ้องในลักษณะหว่านแห อันเป็นการสร้างภาระให้ผู้ประกอบการที่สุจริต</p> <p>(๒) เสนอให้เพิ่มเติมเงื่อนไขดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ยังอยู่ภายใต้อายุการบริโภคสินค้า (กรณีเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการกำหนดวันหมดอายุ) - อยู่ภายใต้ระยะเวลาการรับประกันคุณภาพ (กรณีเป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการให้การรับประกัน) - ระยะเวลาการใช้งานของสินค้าโดยผู้บริโภคเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาในเรื่องความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และ การใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติ ธรรมดา</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นด้วย เนื่องจากการเรียกร้อง ค่าเสียหายผู้เสียหาย หรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน จำเป็นต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงการได้รับความเสียหาย จากสินค้าของผู้ประกอบการ และ การใช้หรือการเก็บ รักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา</p> <p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วย เนื่องจากการพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่า ความเสียหายนั้นเกิดจากความไม่ปลอดภัยของสินค้า มิได้เกิดจากการใช้สินค้าผิดวิธี หรือเกิดจากการเก็บ รักษาที่ไม่ถูกต้อง เพราะหากกำหนดให้ผู้ประกอบการ ต้องรับผิดชอบทุกกรณี ย่อมไม่เป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการ</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากการ พิสูจน์ข้อเท็จจริงขณะที่สินค้าอยู่ในความครอบครองของ ผู้เสียหาย ซึ่งไม่เป็นภาระเกินสมควรและเป็นภาระการ พิสูจน์ให้เห็นถึงความเสียหายที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามปกติ อยู่แล้ว</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย ว่าควรให้ภาระหน้าที่ พิสูจน์ตกแก่ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และ การใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติ ธรรมดาอย่างไร แต่กรณีความเสียหายต่อจิตใจอาจ พิสูจน์ออกมาให้เห็นในเชิงรูปธรรมได้ยาก และหาก ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนไม่สามารถพิสูจน์ได้ อาจจะไม่สามารถฟ้องให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบ ความเสียหายในส่วนนี้ได้</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นด้วย หน้าที่ของผู้บริโภค เพียงพิสูจน์ว่าได้ใช้สินค้าโดยวิธีปกติ หากนำหลักตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ให้นำสืบ ถึงความจงใจ/ความประมาทผู้ประกอบการคงยาก ผู้บริโภคเสียเปรียบ</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ เห็นด้วย แต่บางกรณี ภาระในการพิสูจน์ ควรเป็น ของ ผู้ประกอบการ</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นด้วยที่ ผู้เสียหาย/ผู้มีสิทธิฟ้องคดีจะต้องเป็นผู้พิสูจน์ ซึ่งเป็นไป ตามหลักกฎหมาย “ผู้ใดกล่าวอ้างผู้นั้นต้องเป็นผู้พิสูจน์”</p>	

๘. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบพิสูจน์ได้ว่า สินค้านั้นมีได้ เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือความเสียหายเกิดขึ้น จากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้ (มาตรา ๗)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เห็นด้วย เนื่องจากผู้ประกอบการไม่ควรถูก รับผิดชอบในกรณีสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือ ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้ หรือการเก็บรักษา สินค้าไม่ถูกต้องตามที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย แต่มีข้อสังเกตเรื่อง เหตุให้พ้นความรับผิดของผู้ประกอบการ ทั้งนี้ เห็นควรเพิ่มเติมเหตุให้พ้นจากความรับผิดอีกประการ คือ ข้อต่อสู้เรื่องสถานะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในกรณีที่ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิทยาการต่างๆ ที่ก้าวหน้าและทันสมัย ที่สุดเท่าที่มีอยู่ในเวลาที่ผู้ผลิตนำสินค้านั้นออกวาง จำหน่ายไม่สามารถทำให้ผู้ผลิตรู้หรือค้นพบถึงความ บกพร่องที่มีอยู่ในสินค้านั้นได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ ผู้ประกอบการได้มีโอกาสสู้คดีอย่างเป็นธรรม</p> <p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วย เนื่องจากมีหลักการสอดคล้องกับบทบัญญัติใน มาตรา ๖</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เพราะเป็นการ กำหนดภาระการพิสูจน์ให้เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการ เมื่อผู้ประกอบการสามารถพิสูจน์ได้ย่อมไม่ต้องรับผิด จึงมีความเป็นธรรมกับทั้งสองฝ่ายแล้ว</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วย หากผู้ผลิตระบุถึง วิธีการใช้ การเก็บรักษาอย่างครบถ้วน ถูกต้องเหมาะสม แล้ว ก็เป็นส่วนที่ผู้บริโภคจะต้องทำตามข้อแนะนำนั้น</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากหาก ผู้ประกอบการเป็นผู้พิสูจน์ได้ว่าสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้า ที่ไม่ปลอดภัย หรือผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็น สินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือความเสียหายเกิดขึ้นจากการ ใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามที่ ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้ ก็ไม่จำเป็นต้องรับผิด</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นด้วย เพราะเป็นไปตามหลักกฎหมาย “ผู้ใดกล่าวอ้างผู้นั้นต้อง พิสูจน์”</p>	<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ไม่เห็นด้วย ในกรณีที่ผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้น เป็นสินค้าไม่ปลอดภัย เนื่องจากหากผู้ประกอบการ รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นไม่ปลอดภัย ควรนำออกจาก ระบบหรือทำลายทิ้ง และไม่ควรมานำมาขายหรือให้ผู้อื่น ได้ใช้งานต่อไป เพราะอาจจะทำให้เกิดความเสียหาย ได้ ซึ่งผู้ประกอบการควรจะต้องรู้ถึงผลที่จะเกิดขึ้นจาก กรณีเช่นนี้อยู่แล้ว</p> <p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากแม้จะเป็น การกำหนดเหตุยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบการ แต่ยังคงขาดความชัดเจนในข้อ ๗ (๒) “ผู้เสียหายได้รู้แล้ว แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย” โดยเห็นควร แก้ไขให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เป็น “ผู้เสียหายได้รู้แล้ว ว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย แต่ยังคงเสี่ยงเข้าไป รับภัยพิบัตินั้นอย่างปราศจากเหตุอันสมควร”</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ ไม่เห็นด้วย เห็นควรให้ตัดข้อความในวรรคหนึ่ง ข้อความว่า “...อันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย...” เนื่องจาก ได้มีการกำหนดให้ผู้ประกอบการจำต้องพิสูจน์ว่าสินค้านั้น มิใช่สินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามมาตรา ๗ (๑) การใช้ ข้อความในมาตรา ๗ วรรคแรกว่า ไม่ต้องรับผิดชอบต่อ ความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย จึงเป็น การขัดกับ มาตรา ๗ (๑) ดังกล่าว</p> <p>ในส่วน ของมาตรา ๗ (๓) เห็นควรให้ตัด อนุมาตรานี้ เนื่องจากหากผู้ประกอบการพิสูจน์ได้ว่า สินค้ามีมิใช่สินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามมาตรา ๗ (๑) อันทำให้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องรับผิดชอบต่อ ความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว มาตรา ๗ (๓) ซึ่งเป็นบทพิสูจน์ ว่าความเสียหายเกิดจากการใช้หรือเก็บรักษาสินค้าไม่ ถูกต้องตามที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้อง และชัดเจนตามสมควร จึงไม่จำเป็น เพราะหาก ผู้ประกอบการกำหนดวิธีใช้ไว้ถูกต้องและชัดเจน ตามสมควร สินค้าดังกล่าวก็จะมิใช่สินค้าที่ไม่ ปลอดภัยตามบทนิยาม ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการไม่ต้อง รับผิดชอบตามมาตรา ๗ (๑)</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	<p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า มาตรา ๗ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบความเสียหาย หากผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ยังขาดความชัดเจนเป็นการบัญญัติกฎหมายที่ค่อนข้างกว้างยากต่อการตีความและการปฏิบัติ จึงควรแก้ไขให้ชัดเจนว่าผู้เสียหายต้องรู้อย่างชัดเจนแล้วและยังยอมเสี่ยงที่จะรับภัยนั้นอย่างปราศจากเหตุอันสมควร</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. กฎหมายยังขาดความชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการพิสูจน์ว่าสินค้าไม่เป็นสินค้าไม่ปลอดภัย ๒. เสนอให้เพิ่มเติมเงื่อนไขดังต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ผู้เสียหายควรรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย (สมัครใจเข้าเสี่ยงภัย) - เพิ่มข้อพิสูจน์เรื่องข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีในขณะและผู้ผลิตไม่สามารถรู้ได้ว่าสินค้าไม่ปลอดภัย (Tech shift & long model life) - เพิ่มข้อยกเว้นเรื่องสินค้าที่ไม่ได้มีไว้จำหน่าย - ความเสียหายที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้บริโภคเอง (เนื่องจากการใช้สินค้าประเภทยานยนต์นั้นขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการขับขี่ของผู้บริโภคเป็นหลัก)

๙. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต (มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เห็นด้วย ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตไม่ต้องรับผิดชอบ หากมิได้ผลิตสินค้านอกเหนือไปจากคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้ผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการกำหนดเหตุยกเว้นความรับผิดชอบของผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต เมื่อพิสูจน์ได้ว่าสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเกิดจากการออกแบบหรือจากการปฏิบัติ</p>	<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ไม่เห็นด้วย เนื่องจากผู้ผลิตเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการผลิตสินค้าประเภทนั้น ๆ ย่อมสามารถคาดการณ์ได้ว่าสินค้าที่ผลิตจะนำมาซึ่งความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคแต่ก็ยังผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้าง จึงเห็นว่าผู้ผลิตก็ต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้ว่าจ้าง</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า เสนอให้รับผิดชอบทั้งผู้ผลิตและผู้ว่าจ้าง (แล้วให้กำหนดสัดส่วนความรับผิดชอบ) เพราะผู้เสียหายจะไม่ต้องไปค้นหาผู้รับผิดชอบ กรณีข้อมูลบนฉลากไม่ได้ระบุ</p> <p>กรุงเทพมหานคร ไม่เห็นด้วย เมื่อรู้องค์ประกอบความผิดรู้ว่าเขาว่าจ้างผลิตสินค้าไม่</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต</p> <p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วยเนื่องจากเป็นการกำหนดขอบเขตความรับผิดชอบของ “ผู้ผลิต” ในกรณีที่มี “ผู้ว่าจ้างให้ผลิต” และตามถ้อยคำในมาตรา ๘ นั้น ผู้ผลิตมิได้หลุดพ้นจากความรับผิดชอบโดยอัตโนมัติ หากแต่จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบของผู้ว่าจ้างให้ผลิตหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิต ทั้งผู้ผลิตจะต้องไม่ได้คาดเห็นหรือควรจะได้คาดเห็นถึงความไม่ปลอดภัยดังกล่าว ผู้ผลิตจึงจะหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการทำงานตามที่ว่าจ้าง และผู้ว่าจ้างยังมีความรับผิดชอบและเป็นหลักการที่เป็นธรรมกับทั้งสองฝ่าย และผู้บริโภคยังสามารถที่จะไปว่ากล่าวหรือดำเนินการเรียกร้องเอาผิดกับผู้ว่าจ้างได้</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากหากผู้ผลิตสามารถพิสูจน์ได้ว่าได้ดำเนินการผลิตเป็นไปตามการออกแบบหรือคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า เห็นด้วย หากผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างได้ทราบถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าว่าได้เกิดจากการออกแบบหรือจากการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตแล้ว ไม่ได้ทักท้วงถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าไว้ ควรรับผิดชอบร่วมกับผู้ว่าจ้างให้ผลิตด้วย</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นด้วย แต่ถ้าทราบอยู่ก่อนแล้ว (กำหนดให้มีเอกสารที่ลงนามก่อนที่จะรับงาน) ก็จะต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบ</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นด้วย แต่หากกรณีสินค้ามีความไม่ปลอดภัยที่เห็นได้อย่างชัดเจน ควรมีหลักฐานการหารือหรือทักท้วงจากผู้ผลิตตามคำสั่งไปยังผู้ว่าจ้างให้ผลิตเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนทำการผลิต</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นด้วยในหลักการ แต่ขอเสนอให้พิจารณาข้อสงวนสิทธิ์ว่า ผู้รับจ้างได้ใช้ความพยายาม หรือได้ให้ความเห็น/ข้อมูลในฐานะผู้รับจ้างที่มีความชำนาญการ หรือใช้วิชาชีพ</p>	<p>ปลอดภัยยังผลิตควรต้องร่วมรับผิดชอบตามหลักประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๕๙ วรรคสามหรือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๘ ผู้ว่าจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้ว่าจ้าง หากเกิดละเมิดต่อบุคคลภายนอกนั้นเกิดคำสั่งของนายจ้าง</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย ควรเพิ่มข้อกำหนดในการพิสูจน์ทราบว่าต้นเหตุความเสียหายนั้นเกิดจากผู้ผลิตตามคำสั่งของผู้ว่าจ้าง หรือความเสียหายนั้นเกิดจากคำสั่งของผู้ว่าจ้าง</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>เฉพาะต่อผู้ว่าจ้างแล้ว ว่าการดำเนินการตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตดังกล่าว อาจทำให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย อย่างไรก็ตามในกรณีจ้างทำของแม่จะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าจ้าง มาตรฐาน วิธีการ และขั้นตอนการผลิต ต้องไม่ต้อยไปกว่ามาตรฐานตามปกติวิธีที่ใช้</p>	

๑๐. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้า ไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา ค่าเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น (มาตรา ๘ วรรคสอง)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นด้วย หากการผลิตส่วนประกอบของสินค้านั้น ๆ พิสูจน์ได้ว่า ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้ากระทำการโดยสุจริต และไม่ได้ประมาท เลินเล่อ</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้า ไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า ความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา ค่าเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการกำหนดเหตุยกเว้นความรับผิดของผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้า ไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่าความไม่ปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้วิธีเก็บรักษา ค่าเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้น</p> <p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการกำหนดขอบเขตความรับผิดของ “ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้า” ให้แก่บุคคลอื่น เพื่อนำไปผลิตเป็นสินค้าขั้นสุดท้าย โดยผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าจะต้องพิสูจน์ให้ได้ความตามมาตรา ๘ วรรคสอง จึงจะหลุดพ้นความรับผิด</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้า ยังคงมีความรับผิดชอบอยู่หากส่วนประกอบของสินค้าที่ตนเองเป็นผู้ผลิตเกิดความไม่ปลอดภัยหรือไม่ได้มาตรฐานการผลิต หรือความบกพร่องเกิดจากการผลิตของตนเอง</p>	<p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า ไม่เห็นด้วย ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าบางรายอาจไม่ทราบว่าสินค้าของตนได้รับการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา ค่าเตือน หรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้นอย่างไร และอาจไม่ได้รับความร่วมมือในการพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงอาจเป็นการสร้างภาระแก่ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้ามากเกินไป</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วย เนื่องจากส่วนที่ผลิตนั้นเป็นส่วนประกอบ อีกทั้งเป็นการผลิตตามการออกแบบ การประกอบหรือวิธีการกำหนดใช้จากผู้ว่าจ้างให้ผลิต</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากหากผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้าสามารถพิสูจน์ได้ว่าความปลอดภัยของสินค้าเกิดจากการออกแบบหรือการประกอบหรือการกำหนดวิธีใช้ วิธีเก็บรักษา ค่าเตือนหรือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าของผู้ผลิตสินค้านั้นแล้วก็ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบ</p> <p>กรุงเทพมหานคร จะรับผิดชอบหรือไม่ ควรใช้หลักรู้/ไม่รู้ว่าสินค้านั้นไม่ปลอดภัยรู้ แล้วยังช่วยผลิตส่วนประกอบก็ควรต้องรับผิดชอบ</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นด้วย แต่ถ้าทราบอยู่ก่อนแล้ว (กำหนดให้มีเอกสารที่ลงนามก่อนที่จะรับงาน) ก็จะต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบ</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นด้วย แต่ผู้ผลิตส่วนประกอบของสินค้า จะต้องทำการประเมินความปลอดภัยของสินค้าของผู้ผลิตส่วนประกอบเองก่อนให้เรียบร้อย ก่อนส่งมอบให้แก่ผู้ทำการประกอบสินค้า</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นด้วยในหลักการ แต่ขอเสนอให้พิจารณาขอสงวนสิทธิ์ว่าผู้รับจ้างได้ใช้ความพยายามหรือได้ให้ความเห็น/ข้อมูลในฐานะผู้รับจ้างที่มีความชำนาญการหรือใช้วิชาชีพเฉพาะต่อผู้ว่าจ้างแล้ว ว่าการดำเนินการตามคำสั่งของผู้ว่าจ้างให้ผลิตดังกล่าวอาจทำให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p>	

๑๑. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ข้อตกลงระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการที่ได้ทำไว้ล่วงหน้าเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบไม่ได้ (มาตรา ๙)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย เนื่องจากผู้บริโภคมักอยู่ในสถานะที่ต่อรองไม่ได้ หรือไม่ได้มีความเชี่ยวชาญในกิจการนั้น ๆ ทำให้ไม่อาจล่วงรู้ถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นและทำให้ถูกเอาเปรียบได้ง่าย ถือเป็นข้อตกลง ที่ไม่เป็นธรรม</p>	<p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากผู้บริโภคกับผู้ประกอบการสามารถกำหนดข้อตกลงเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบการได้ตามหลักความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจตนา トラบเท่าที่ข้อตกลงดังกล่าวนั้น ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วย ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบการที่ทำได้ล่วงหน้าก่อนที่จะเกิดความเสียหายนั้น ย่อมเข้าข่ายเป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภค</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากสอดคล้องกับหลักการที่ผู้ประกอบการได้กล่าวอ้างมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าสินค้าของตนมีความปลอดภัย และเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่รัฐสามารถคุ้มครองป้องกันสิทธิของผู้บริโภคได้</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากข้อตกลงล่วงหน้าอาจทำให้ผู้ประกอบการที่มีอำนาจต่อรองเหนือกว่าใช้เป็นช่องทางเอาเปรียบผู้บริโภคได้</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นด้วย กฎหมายฉบับนี้เกี่ยวกับชีวิตร่างประชาชนหากมีการตกลงยกเว้นความผิดล่วงหน้าเท่ากับขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า เห็นด้วย ข้อตกลงเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดควรตกลงหลังทราบถึงความเสียหายที่เกิดขึ้น</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นด้วย เพราะเป็นไปตามหลักกฎหมาย เพื่อความสงบเรียบร้อยและไม่ขัดต่อหลักศีลธรรมอันดี</p>	<p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย หากมีการกำหนดข้อตกลงไว้ล่วงหน้าแล้วก็ควรที่จะนำมาเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดขอได้ตามเหตุตามผลที่สมควรเป็นกรณีไป</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย ไม่เห็นด้วย เพราะขัดกับหลักการแสดงเจตนาของคู่สัญญา เสนอให้เพิ่มข้อยกเว้นในมาตราดังกล่าวในกรณีที่</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ประกอบการสามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้บริโภค ละเลย ไม่ปฏิบัติตามวิธีการใช้ ค่าเตือน ข้อควรระวัง หรือใช้สินค้านอกวิสัยที่ผู้ประกอบการแนะนำ เช่น การใช้สินค้าภายใต้ความประมาทเลินเล่อของผู้บริโภคเอง - หรือความเสียหายที่เกิดจากการแก้ไข ดัดแปลง ต่อเติมสินค้า ที่กระทำโดยบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ประกอบการซึ่งข้อยกเว้นดังกล่าวสามารถนำมาอ้างอิงเพื่อทอนภาระในการพิสูจน์ของผู้ประกอบการได้

๑๒. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิซึ่ง คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรอง มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ (มาตรา ๑๐)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการช่วยลดภาระและคุ้มครองผู้บริโภค โดยการฟ้องคดีดังกล่าวจะทำให้ผู้มีความรู้และผู้เชี่ยวชาญให้ความช่วยเหลือผู้บริโภคได้</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ: เห็นด้วย เพราะผู้บริโภคบางคนไม่มีความรู้ การมีสมาคมหรือมูลนิธิดำเนินการฟ้องคดีแทนจะเป็นการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับความเสียหายได้ แต่ควรเป็นการมอบอำนาจของผู้เสียหายให้องค์กรดังกล่าวดำเนินการแทน</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิ ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้การรับรอง</p>	<p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากไม่ควรจำกัดอยู่เฉพาะคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองเท่านั้น ควรเปิดโอกาสให้องค์กรอื่น ๆ ที่มีศักยภาพ เช่น สภานายความ โดยเข้ามาใช้อำนาจฟ้องแทนผู้เสียหายโดยได้รับการยกเว้นค่าค่าธรรมเนียมเช่นกัน หรือควรปรับกลไกรองรับการฟ้องร้องที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และกำหนดเพิ่มการดำเนินคดีแบบกลุ่มอันเป็นการดำเนินคดีที่ศาลอาจอนุญาตให้เสนอคำฟ้องต่อศาล เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาแสดงสิทธิของโจทก์หลายรายในความเสียหายจากสาเหตุเดียวกันมาใช้ในการดำเนินคดีลักษณะนี้</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>มีอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่รัฐสามารถคุ้มครองป้องกันสิทธิของผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วย เนื่องจากบางหน่วยงานเป็นหน่วยงานที่ต้องคุ้มครองผู้บริโภค</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากหน่วยงานดังกล่าวมีขึ้นเพื่อปกป้องและคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค หากผู้บริโภคไม่อาจดำเนินคดีเองได้ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่จะต้องดำเนินการแทนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า เห็นด้วย เป็นการช่วยเหลือประชาชนให้ได้รับค่าเสียหายโดยดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด และเป็นการลดภาระในการดำเนินคดีของผู้บริโภค</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นด้วย หากมีการมอบอำนาจจากผู้เสียหายให้หน่วยงานที่อ้างถึงเป็นผู้รับมอบอำนาจในการฟ้องคดีเรียกค่าเสียหาย</p>	<p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่า ควรเปิดโอกาสให้องค์กรอื่นๆ ที่มีศักยภาพ เช่น สภานายความ หรือองค์กรพัฒนาเอกชนที่คุ้มครองผู้บริโภคที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคยังไม่ได้รับรองเข้ามาใช้อำนาจฟ้องแทนผู้เสียหายโดยได้รับการยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมเช่นกัน หรือควรปรับกลไกรองรับการฟ้องร้องมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นด้วย ทั้งนี้มีข้อเสนอเพิ่มเติม คือ พิจารณาให้ครอบคลุมบทบาทสภาองค์กรของผู้บริโภค ที่เกิดขึ้นใหม่ตาม ตามพระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ อีกทั้งควรปรับกระบวนการของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินการรับรององค์กรให้มีจำนวนมากขึ้น และให้มีการกระจายทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค (จังหวัดต่าง ๆ) เพื่อรองรับผู้บริโภคที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า มาตรา ๑๐ การกำหนดอำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหาย ไม่ควรจำกัดอยู่เฉพาะคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือสมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคเท่านั้น ควรปรับปรุงกฎหมายโดยเพิ่มเติมบทบาทขององค์กรผู้บริโภคในปัจจุบัน คือ สภาองค์กรของผู้บริโภคที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้กำหนดอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๑๔ (๗) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่เห็นสมควรหรือเมื่อมีผู้ร้องขอ โดยในการดำเนินการตาม (๗) ให้สภาองค์กรของผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องคดีได้ทั้งคดีแพ่งคดีอาญาและคดีผู้บริโภค</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย ไม่เห็นด้วย เพราะไม่ใช่ผู้เสียหาย และไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมสินค้าที่มีปัญหาหรือข้อกฎหมาย</p> <p>อย่างไรก็ตาม เห็นด้วยที่จะมีองค์กรของภาครัฐที่ให้ความช่วยเหลือผู้บริโภค แต่ต้องมีการพิจารณากฎเกณฑ์ที่ชัดเจนเพื่อกำหนดหน้าที่ขององค์กรดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดเผยประกาศหรือประชาสัมพันธ์กรณีปัญหาเพราะเป็น</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	การสร้างผลกระทบในเชิงลบต่อภาพลักษณ์ของผู้ประกอบการที่ถูกกล่าวหา โดยที่ยังไม่มีการตัดสินว่ามีความผิดใด ๆ เกิดขึ้น นอกจากนี้การมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนจะสามารถช่วยละภาระงานและงบประมาณของภาครัฐและคดีพิพาทลง

๑๓. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ (มาตรา ๑๑ (๑))

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นด้วย เนื่องจากการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิด ศาลจะต้องใช้ดุลพินิจในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้ กล่าวคือในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนนั้นศาลจะต้องพิจารณาพฤติการณ์แห่งละเมิด และความร้ายแรงแห่งละเมิด</p> <p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วย เนื่องจากเป็นบทบัญญัติที่ให้ศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ อันเป็นผลเนื่องมาจากความเสียหายต่อร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้เสียหายนอกเหนือจากค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิด</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นความเสียหายที่สังเกตเห็นได้โดยสภาพว่า ผู้บริโภคที่ได้รับ ความเสียหายจากการใช้สินค้า นั้น ๆ จะเกิดผลกระทบต่อสภาพจิตใจ และการพิสูจน์ความเสียหายให้เห็นประจักษ์ทำได้ยาก การที่กำหนดหน้าที่ให้ศาลกำหนดค่าเสียหายต่อจิตใจ จึงเป็นหลักการที่เหมาะสมและจำเป็น</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย ทั้งนี้ ควรมีบรรทัดฐานที่แน่นอนสำหรับการกำหนดค่าเสียหายที่เหมาะสมแก่ความเสียหายต่อจิตใจ</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นด้วยแม้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่มีระบุไว้โดยตรงศาลยังวินิจฉัยว่าละเมิดต่ออนามัย</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นด้วยตามเหตุของความเสียหายและประเภทสินค้าอันตราย</p>	<p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่าควรตัดคำว่าความเศร้าโศกเสียใจทิ้ง เพราะตามแนวฎีกาผู้เสียหายจะเรียกค่าเสียหายเกี่ยวกับความเศร้าโศกเสียใจไม่ได้ กฎหมายแพ่งไม่มีบัญญัติไว้</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า ไม่เห็นด้วย เป็นการสร้างภาระแก่ผู้ประกอบการมากขึ้น</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ ไม่เห็นด้วยควรมีกระบวนการอื่น</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย ไม่เห็นด้วยควรจะเป็นภาระการพิสูจน์ของผู้เสียหายเอง</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นด้วย</p> <p>เนื่องจากเป็นความเสียหายที่ไม่เป็นตัวเงินและพิสูจน์ได้ยาก อาจกำหนดจำนวนค่าเสียหายขั้นสูงสุดในกฎหมายลำดับรองซึ่งจะเป็นประโยชน์กับผู้ประกอบการในการควบคุมค่าใช้จ่าย และจำกัดวงเงินซื้อประกันภัย และควรเป็นจำนวนที่มีฐานความสัมพันธ์โดยตรงกับการได้รับความเสียหายต่อร่างกาย</p>	

๑๔. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้น (มาตรา ๑๑ (๒))

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>กรมบัญชีกลาง เห็นด้วย เนื่องจากการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อการระมัดระวัง ศาลจะต้องใช้ดุลพินิจในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้ กล่าวคือในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนนั้นศาลจะต้องพิจารณาพฤติการณ์แห่งละเมิด และความร้ายแรงแห่งละเมิด โดยในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้น เป็นการมุ่งให้เกิดผลในทางยับยั้ง ผู้ประกอบการได้ตระหนักว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมและเป็นภาระของรัฐบาล ค่าเสียหายดังกล่าวอาจเพิ่มขึ้นตามการกระทำผิดของผู้ประกอบการ แต่อย่างไรก็ตามนอกเหนือจากการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้น และเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคคนอื่น ๆ เห็นควรกำหนดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียกเก็บหรือเรียกคืนสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้นอย่างเร่งด่วน และให้มีการเผยแพร่ข้อมูลความไม่ปลอดภัยสู่สาธารณชน</p> <p>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เห็นด้วย เนื่องจากให้อำนาจศาลในการลงโทษผู้ประกอบการหนักขึ้น เฉพาะในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ประกอบการผลิตนำเข้า หรือขายสินค้า โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือมิได้รู้เพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเมื่อรู้แล้วว่าสินค้าไม่ปลอดภัยภายหลังจากการผลิต นำเข้า หรือขายสินค้านั้นแล้วไม่ดำเนินการใดๆ เพื่อป้องกันความเสียหาย</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่รัฐสามารถคุ้มครองป้องกันสิทธิของผู้บริโภคให้ได้รับการเยียวยาหรือบรรเทาความเดือดร้อนได้อย่างเหมาะสม และยังเป็น</p>	<p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย แต่มีข้อสังเกตเรื่องการกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นได้ไม่เกิน ๒ เท่า ของจำนวนค่าเสียหายจริง เนื่องจากบางกรณีที่ผู้ประกอบการทราบว่าสินค้าไม่ปลอดภัยแต่ก็ยังจำหน่ายสินค้าดังกล่าว และทำให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนในวงกว้าง ศาลอาจวินิจฉัยจ่ายค่าสินไหมเพื่อการลงโทษได้มากกว่า ๒ เท่าของค่าเสียหายจริง เพื่อให้ผู้ประกอบการสำนึกถึงการกระทำความผิดของตนได้ จึงเห็นควรนำกรอบดังกล่าวออก ทั้งนี้หลักดังกล่าวสอดคล้องกับกฎหมายความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า ไม่เห็นด้วย ควรกำหนดเป็นค่าปรับแทนค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษที่เพิ่มขึ้น</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า แต่ควรเพิ่มเติมเรื่องการเรียกเก็บ หรือเรียกคืนสินค้าที่ไม่ปลอดภัยที่พิสูจน์แล้วว่าไม่ปลอดภัย เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคในวงกว้าง</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า มาตรา ๑๑ (๒) การกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อ ความเสียหายโดยกำหนดให้ไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนที่แท้จริงนั้น เป็นค่าเสียหายในเชิงลงโทษมุ่งให้เกิดผลในทางยับยั้งไม่ให้มีการกระทำผิดพลาดอย่างเดิมซ้ำอีก แต่ควรมุ่งให้เกิดผลในทางลงโทษเพื่อยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำผิดตั้งแต่แรก จึงควรเพิ่มการกำหนดอัตราค่าสินไหมทดแทนให้มากขึ้น</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>การสร้างหลักประกันที่บังคับให้ผู้ประกอบการพึงระมัดระวังในสินค้าที่ตนเองจำหน่าย ขาย หรือเสนอขาย โดยทั่วไป ต่อผู้บริโภค</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วย เนื่องจากข้อสำคัญของอนุमतรานี้ชี้ชัดแล้วว่า ผู้ผลิต นำเข้า หรือขาย รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากเป็นบทลงโทษผู้ประกอบการที่เหมาะสม และเป็นการป้องปรามมิให้ผู้ประกอบการกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นด้วย กฎหมายอาญายังเพิ่มโทษได้หากผิดซ้ำ กฎหมายฉบับนี้ก็ควรทำได้เช่นกัน</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นด้วยเฉพาะกรณีที่ผู้ประกอบการแสดงเจตนาเพิกเฉย หรือละเลยต่อความปลอดภัยของสินค้า หรือเพิกเฉยต่อการแสดงความรับผิดชอบ</p>	<p>เพื่อให้ตระหนักว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้นส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคประชาชน สังคมสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากค่าเสียหายในเชิงลงโทษแล้ว เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคคนอื่น ๆ ควรเพิ่มเติมในมาตรา ๑๑ ให้มีการเรียกเก็บหรือเรียกคืน (recall) สินค้าที่ไม่ปลอดภัยโดยผู้ประกอบการซึ่งเกี่ยวข้องกับสินค้านั้นอย่างเร่งด่วนทันเหตุการณ์ และให้มีการเผยแพร่ข้อมูลความไม่ปลอดภัยสู่สาธารณชน ในกรณีที่ผู้ประกอบการชักช้าไม่ทันการหน่วยงานของรัฐบาลที่รับผิดชอบมีอำนาจเรียกเก็บหรือเรียกคืนแทน โดยผู้ประกอบการนั้นเป็นผู้รับผิดชอบภาระค่าใช้จ่ายทั้งหมด ทั้งนี้ควรพิจารณาปรับปรุงให้สอดคล้องกับประเด็นการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัยตามพระราชบัญญัติ คุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ ไม่เห็นด้วย ควรมีกระบวนการอื่น</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย</p>

๑๕. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายเป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้น ๓ ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ หรือเมื่อพ้น ๑๐ ปี นับแต่วันที่มีการขายสินค้านั้น (มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย กับอายุความการเรียกร้องค่าเสียหาย</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่เพียงพอต่อการใช้สิทธิเรียกร้องและเป็นระยะเวลาที่เพียงพอและเหมาะสมที่ทำให้สิทธิเรียกร้องนั้น ๆ ระงับสิ้นไป</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากกรณีดังกล่าวกำหนดอายุความเรียกร้องค่าเสียหายไว้เหมาะสมแล้ว</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่า เหมาะสมหากมากกว่า ๑ ปี พยานบุคคล พยานวัตถุ อาจคลาดเคลื่อน และ ๓ ปีนับแต่รู้การกระผิด และรู้ตัวผู้ต้องรับผิดชอบก็เหมาะสมแล้ว เพราะระยะเวลาที่เพิ่มจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ใช้ ๑ ปี เพราะการละเมิดของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นเรื่องปัจจุบันทันด่วน แต่กฎหมาย</p>	<p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับการคุ้มครองความปลอดภัยจากการบริโภคสินค้าบางชนิด ซึ่งความเสียหายอาจจะไม่ส่งผลกับผู้บริโภคเองโดยตรง แต่อาจส่งผลกระทบต่อระยะยาว หรือส่งผลกระทบต่อรุ่นลูกหรือรุ่นหลานของผู้บริโภคโดยมีระยะเวลายาวนานกว่า ๑๐ ปี</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่ามาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง การกำหนดอายุความ ๑๐ ปี ยังไม่เหมาะสมเนื่องจากอายุความสั้นไป ควรขยายอายุความออกไปเพื่อให้สามารถคุ้มครองความปลอดภัยจากการบริโภคสินค้าบางชนิดที่มีอันตรายเกิดความเสียหาย แต่ไม่เกิดผลกับผู้บริโภคทันทีอาจใช้เวลายาวนานกว่า ๑๐ ปีหรืออาจส่งผลกระทบต่อรุ่นลูกหรือรุ่นหลานของผู้บริโภค</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>ฉบับนี้เพิ่มเพราะการแสดงอาการให้เห็นจากการใช้สินค้าแล้วเกิดโรคอาจต้องใช้เวลาสะสมพิษนานสักระยะจึงพบอาการ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า เห็นด้วย เพื่อเป็นการขยายอายุความคดีละเมิดจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์</p>	<p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย เนื่องจากสินค้าอาหารและเครื่องดื่มบางอย่างมีอายุการเก็บรักษาน้อยกว่า ๓ ปี การกำหนดระยะเวลาการเรียกร้องค่าเสียหายและอายุความจึงควรสัมพันธ์กับอายุการเก็บรักษาสำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์ด้วย</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย ควรกำหนดอายุความภายใน ๓ เดือนหรือ ๖ เดือน เนื่องจากหากพบว่าสินค้ามีความไม่ปลอดภัย ผู้เสียหายควรดำเนินการเรียกร้องสิทธิโดยเร็ว เพื่อให้ผู้ผลิตสินค้ารับทราบและบรรเทาความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับผู้บริโภครายอื่น</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. ควรใช้หลักการเดียวกันกับกฎหมายละเมิด ๒. เสนอให้แยกอายุความของสินค้าแต่ละประเภทออกมาอย่างชัดเจน โดยอาจพิจารณาอายุความตามระยะเวลาการรับประกันของสินค้า เป็นต้น ๓. ขอให้ตัดในส่วนของอายุความที่กำหนดไว้ที่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย เพราะเป็นการให้สิทธิที่นานเกินไปซึ่งยากต่อการพิสูจน์ถึงสาเหตุที่แท้จริงของความเสียหายที่เกิดขึ้นและเป็นการสร้างภาระการพิสูจน์ให้กับผู้ประกอบการ รวมถึงอาจก่อให้เกิดกรณีพิพาทจำนวนมาก

๑๖. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย และรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย (มาตรา ๑๒ วรรคสอง)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย กับอายุความค่าเสียหายสำหรับความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่เพียงพอต่อการใช้สิทธิเรียกร้องและเป็นระยะเวลาที่เพียงพอและเหมาะสมที่ทำให้สิทธิเรียกร้องนั้น ๆ กระจับปกระจิบ</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อร่างกายโดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกาย อาจไม่ปรากฏอาการภายในระยะเวลาอายุความตาม มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง ได้ จึงเห็นสมควรแล้วที่มีการ</p>	<p>กรมบัญชีกลาง ไม่เห็นด้วย เนื่องจากสารพิษในสินค้าบางชนิดอาจสะสมและใช้เวลานานในการส่งผลกระทบต่อผู้บริโภค เช่น การสะสมของสารปรอทในผิวหนัง ซึ่งดูดซึมเข้าสู่กระแสโลหิตทำให้ตับและไตอักเสบ เกิดโรคโลหิตจางทางเดินปัสสาวะอักเสบ อีกทั้งในสตรีมีครรภ์ปรอทจะดูดซึมเข้าสู่ร่างกายไปสู่ทารก ทำให้เด็กมีสมองพิการและปัญญาอ่อน ดังนั้น จึงเห็นควรกำหนดระยะเวลาให้มีเหมาะสมและสอดคล้องกับผลกระทบที่เกิดจากการบริโภคสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>บัญญัติอายุความที่ความเสียหายหายเกิดขึ้นแตกต่างกันไว้ในวรรคสอง</p>	<p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย เนื่องจากสินค้าอาหารและเครื่องดื่มบางอย่างมีอายุการเก็บรักษาน้อยกว่า ๓ ปี การกำหนดระยะเวลาการเรียกร้องค่าเสียหายและอายุความจึงควรสัมพันธ์กับอายุการเก็บรักษาสำหรับแต่ละผลิตภัณฑ์ด้วย</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วย ควรกำหนดอายุความภายใน ๓ เดือนหรือ ๖ เดือน เนื่องจากหากพบว่าสินค้ามีความไม่ปลอดภัย ผู้เสียหายควรดำเนินการเรียกร้องสิทธิโดยเร็ว เพื่อให้ผู้ผลิตสินค้ารับทราบและบรรเทาความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ใช้สินค้านั้น</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. เสนอให้ใช้สิทธิเรียกร้องภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย และรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่เกิดความเสียหาย (ตามหลักละเมิดแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์) ๒. ขอให้ตัดในส่วนของอายุความที่กำหนดไว้ที่ไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันที่รู้ถึงผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ เพราะเป็นการให้สิทธิที่นานเกินไป ซึ่งยากต่อการพิสูจน์ถึงสาเหตุที่แท้จริงของความเสียหายที่เกิดขึ้น และเป็นการสร้างภาระการพิสูจน์ให้กับผู้ประกอบการ รวมถึงอาจก่อให้เกิดกรณีพิพาทจำนวนมาก

๑๗. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่กำหนดให้ถ้ามีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหายที่พึงจ่ายระหว่างผู้ประกอบการและผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทน ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้นจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา (มาตรา ๑๓)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นด้วย เพราะหากนับรวมเวลาการเจรจาอาจทำให้ผู้เสียหายเสียเปรียบ เพราะต้องจำใจยอมรับค่าเสียหายที่ผู้ประกอบการเสนอเนื่องจากคดีจะหมดอายุความ</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นด้วย ที่กำหนดให้อายุความสะดุดหยุดลงเมื่อมีการเจรจาเกี่ยวกับค่าเสียหาย</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นด้วย เนื่องจากกรณีที่อายุความสะดุดหยุดลง เป็นผลของทางกฎหมายซึ่งเมื่อมีพฤติการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งในระหว่างนับอายุความ เป็นเหตุให้การนับอายุความหยุดลง และการที่อายุความ</p>	<p>กรุงเทพมหานคร ไม่เห็นด้วย เห็นว่าจะทำให้อายุความยาวเกินไปมีผลต่อพยานหลักฐานและข้อมูลต่างๆ มีโอกาสคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ควรใช้หลักเดียวกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๐ ตรี วรรคสี่ จะเหมาะว่า คือหากการเจรจาไม่สำเร็จแล้วทำให้ขาดอายุความเหลืออายุไม่ถึง ๖๐ วัน ให้สิทธิโจทก์ฟ้องคดีต่อศาลภายใน ๖๐ วัน</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย ไม่เห็นด้วย เนื่องจากไม่สอดคล้องกับหลักกฎหมายทั่วไป ซึ่งอายุความไม่ควรสะดุดหยุดลงเพราะจะทำให้คู่กรณีประวิง</p>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
<p>หยุดลงนั้น ถือเป็นผลที่ดีต่อผู้มีสิทธิเรียกร้องทำให้คดีไม่ขาดอายุความ</p> <p>กรมการปกครอง เห็นด้วย เนื่องจากเป็นหลักการที่จำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐควรกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อสร้างความเป็นธรรมให้กับผู้เสียหายให้สามารถใช้สิทธิหรือคุ้มครองสิทธิของตนเองได้อย่างเหมาะสม เป็นกระบวนการยุติธรรมทางเลือกจะมีขอบเขตการเบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมหลัก ระบุข้อพิพาทในชั้นตอนก่อน ระหว่าง และ หลังการพิจารณาตามปกติ เพื่อมุ่งสู่ผลลัพธ์สุดท้ายร่วมกัน</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นด้วย เนื่องจากถ้าหากมีการผิดจากข้อตกลงที่เจรจา จะได้มีอายุความในการฟ้องร้องกันต่อไป</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นด้วย เนื่องจากหากไม่มีการให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ไม่นับในระหว่างนั้น จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจาแล้ว ฝ่ายผู้ประกอบการอาจใช้การเจรจาต่อรองประวิงเวลาจนทำให้คดีขาดอายุความได้</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นด้วย เพื่อให้ได้ข้อยุติโดยไม่ต้องถึงการพิจารณาคดี</p>	<p>เวลาและอาจมีการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตได้</p>

๑๘. ท่านเห็นว่ากฎหมายนี้ยังมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค และผู้ประกอบการหรือไม่ เพียงใด

จำเป็น	ไม่จำเป็น
<p>สำนักงานอัยการสูงสุด เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังคงมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภคและผู้ประกอบการ</p> <p>สำนักงานศาลยุติธรรม เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่ง และสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันที่ พัฒนาการของเทคโนโลยีมีความก้าวหน้าซับซ้อนอย่างมากส่งผลโดยตรงต่อการผลิตสินค้า กระทบต่อวิถีชีวิต ของผู้บริโภค และผู้ประกอบการที่จะต้องให้ความสำคัญต่อความปลอดภัยของสินค้าที่มีต่อผู้บริโภค</p> <p>สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม เห็นว่า มีความจำเป็นในการบังคับใช้ต่อไป เพราะเป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหรือไม่ได้มาตรฐาน เนื่องจาก</p>	

จำเป็น	ไม่จำเป็น
<p>ปัจจุบันมีความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปมีการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าเป็นจำนวนมากการมีกฎหมายรองรับจึงเป็นการเหมาะสม</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า กฎหมายความรับผิดชอบ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยยังคงมีความจำเป็นอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นกฎหมายที่คุ้มครองผู้บริโภค ทำให้ผู้บริโภคมีโอกาสได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัย และทำให้ผู้ประกอบการระมัดระวังในการผลิตสินค้ามากขึ้น</p> <p>สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นว่า กฎหมายนี้ยังคงมีความจำเป็น และสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค และผู้ประกอบการ เนื่องจากในปัจจุบันการได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยยังคงเกิดขึ้น ดังนั้น จึงยังจำเป็นต้องมีกฎหมายที่คุ้มครองผู้บริโภค และให้ความเป็นธรรมกับผู้ประกอบการ</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นว่า การบังคับใช้กฎหมาย ยังคงมีความจำเป็น แต่เนื่องจากเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค และผู้ประกอบการมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ จึงเห็นควรให้มีการทบทวนและปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์มากยิ่งขึ้น</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นว่า กฎหมายนี้ยังคงมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน และแนวโน้มพฤติกรรมของผู้บริโภคที่มีแนวโน้มในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยมากขึ้น การกำหนดให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า จะเป็นการช่วยลดภาระของผู้บริโภค เนื่องจากผู้บริโภคไม่มีความรู้ในกระบวนการผลิต หรือออกแบบ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เห็นว่า เนื่องจากปัจจุบันมีการผลิตหรือนำเข้าสินค้าซึ่งมีกระบวนการผลิตที่ใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่สูงขึ้น ซึ่งสินค้านี้ดังกล่าวได้เข้ามากระทบต่อชีวิตประจำวันของประชาชนเป็นอย่างมาก การที่ผู้บริโภคจะตรวจพบว่าสินค้าเหล่านั้นไม่ปลอดภัยจึงกระทำได้ยากยิ่งขึ้น เมื่อผู้บริโภคนำสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไปใช้อาจเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย</p>	

จำเป็น	ไม่จำเป็น
<p>จิตใจ หรือทรัพย์สินได้ พระราชบัญญัติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัยให้ได้รับการเยียวยา ชดเชยค่าเสียหายอย่างเป็นธรรมนั้น จึงยังมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิต และผู้ประกอบการ</p> <p>สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังมีความจำเป็น ส่วนความสอดคล้องกับสภาพสังคมและเทคโนโลยีมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิเคราะห์ในหลายๆ มิติ เพื่อพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายในส่วนของการคุ้มครองผู้บริโภคในทิศทางที่ถูกต้องและสร้างเป็นธรรมให้กับสังคมส่วนรวม</p> <p>กรมการปกครอง เห็นว่า เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค แต่ในโครงสร้างของกฎหมายกลับไม่มีบทบังคับหรือให้อำนาจใด ๆ แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งต่อผู้ประกอบการและผู้บริโภค ทำได้เพียงแต่ไกลเกลี่ยและเจรจาเท่านั้น เป็นผลให้ไม่สามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างแท้จริงจึงเห็นควรอย่างยิ่งที่จะกำหนดหลักการเพิ่มเติม โดยให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะออกคำสั่งหรือบทบังคับให้มีผลไปถึงผู้ประกอบการได้อันจะสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค และผู้ประกอบการ และให้รัฐสามารถแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนในความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประชาชนได้อย่างรวดเร็วภายใต้หลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดเป็นแนวทางปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้อย่างชัดเจนและเหมาะสม</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เห็นว่า มีความจำเป็นในการมีกฎหมายนี้บังคับใช้ในสภาพการณ์ปัจจุบันอย่างยิ่ง</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นว่า มีความจำเป็นเนื่องจากปัจจุบันการเข้าถึงสินค้าเข้าถึงได้หลากหลายทาง และเข้าถึงได้ง่าย จึงควรมีกฎหมายที่ช่วยดูแลคุ้มครองผู้บริโภคอีกทางหนึ่งนอกเหนือจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นว่า กฎหมายนี้ยังมีความจำเป็นต่อผู้บริโภคเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นการ</p>	

จำเป็น	ไม่จำเป็น
<p>คุ้มครองผู้ที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยทั้งทางตรงและทางอ้อม และเป็นการกำหนดให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบต่อผู้เสียหาย ทั้งนี้ควรพัฒนาให้ครอบคลุมกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค และผู้ประกอบการธุรกิจมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์และมีการพลวัตในด้านสังคมอย่างมาก อาจเกิดประเด็นข้อพิพาทในหลากหลายด้านมากขึ้น กฎหมายจึงควรปรับปรุงอยู่เสมอ</p> <p>กรมที่ดิน เห็นว่า กฎหมายนี้ยังมีความจำเป็น และสอดคล้องกับสถานการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค และผู้ประกอบการ</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ กฎหมายนี้ยังมีความจำเป็น แต่ควรพิจารณาให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน เช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ในการผลิตและตรวจสอบความปลอดภัยของสินค้า การซื้อขายออนไลน์ที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง และเสนอให้มีกฎหมายอีก ๒ ฉบับ เพื่อเสริมส่วนขาดของกฎหมายนี้ ให้ครอบคลุมการคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งระบบ ได้แก่ ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติการแจ้งเตือนภัยและจัดการสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ.</p> <p>กรุงเทพมหานคร กฎหมายฉบับนี้มีความจำเป็น ในสภาพการณ์ในปัจจุบัน เนื่องจากว่า ปัจจุบันการซื้อขายสินค้า มีหลากหลายช่องทาง บางกรณีการซื้อขายสินค้าผู้บริโภคไม่ได้สัมผัสสินค้าจริง อาจเกิดความเสียหายหลังจากได้รับสินค้า และควรออกกฎหมายลำดับรองเพื่อให้เท่าทันเหตุการณ์</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังมีความจำเป็น แต่ควรปรับปรุงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ วิทยาการ และเทคโนโลยีใหม่ ในการผลิตสินค้า ซึ่งการตรวจสอบความปลอดภัยของสินค้ากระทำได้ยาก และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ในส่วนที่ ๑/๑ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ยังมีความจำเป็น และควรมีข้อมูลกลุ่มประเภทสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p>	

จำเป็น	ไม่จำเป็น
<p>ให้สังคมทราบ ควรมีการกำหนดนิยาม และขอบข่าย ความเสียหายให้ชัดเจนและสมเหตุสมผล</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นว่ากฎหมายนี้ยังมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์ พัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของผู้บริโภค เนื่องจากการพัฒนาของเทคโนโลยีและการแข่งขันทางการตลาด หากผู้ผลิตขาดจิตสำนึกหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้า ผู้ที่ได้รับผลกระทบคือผู้ใช้สินค้า</p> <p>สมาคมธนาคารไทย เห็นว่า กฎหมายนี้มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่อาจได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัย เนื่องจากสินค้าในปัจจุบันมีกระบวนการผลิตที่ใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสูงขึ้น และผู้ประกอบการไม่สามารถตรวจสอบคุณภาพของสินค้าทุกชิ้นก่อนขายให้ผู้บริโภคได้ จึงอาจมีสินค้าที่ชำรุดบกพร่องหรือไม่ได้มาตรฐานออกไปสู่ผู้บริโภคการมีกฎหมายดังกล่าวจึงทำให้ผู้ประกอบการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและปลอดภัยมากขึ้น รวมถึงต้องตรวจสอบเรียกคืนหรือเปลี่ยนอุปกรณ์หรือชิ้นส่วนสินค้าภายหลังการขายให้กับผู้ใช้สินค้าด้วย</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่ามีความจำเป็นต้องปรับปรุงให้สอดคล้องกับเทคโนโลยี ข้อจำกัดต่าง ๆ และสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้านำเข้ารถยนต์ที่อาจมีเทคโนโลยีช่วยสนับสนุนเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ลูกค้าอาจคาดหวังว่าจะมาแทนระบบพื้นฐานต่าง ๆ จนกระทั่งละเลยการใช้งานที่ถูกต้องอันทำให้เกิดอันตรายต่อการใช้งานสินค้า</p>	

๑๙. ท่านเห็นว่าผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ ได้รับประโยชน์จากการมีกฎหมายนี้ หรือไม่ อย่างไร

ได้รับประโยชน์	ไม่ได้รับประโยชน์
<p>สำนักงานอัยการสูงสุด เห็นว่า ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจได้รับประโยชน์</p> <p>สำนักงานศาลยุติธรรม เห็นว่า ผู้บริโภคที่ได้รับ ความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยได้รับประโยชน์ จากพระราชบัญญัตินี้ คือสามารถเข้าถึงความยุติธรรม ได้ง่ายขึ้น ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียม ได้รับการ เยียวยา ความเสียหายอย่างเป็นธรรม ทั้งได้รับ</p>	

ได้รับประโยชน์	ไม่ได้รับประโยชน์
<p>ค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจ รวมถึงค่าสินไหมทดแทน เพื่อการลงโทษ การพิสูจน์ความเสียหายทำได้ง่ายกว่าคดีละเมิดธรรมดา ในส่วนของผู้ประกอบธุรกิจต้อง ร่วมกันรับผิดชอบผู้เสียหาย โดยอาจพิสูจน์เพื่อให้ตนไม่ต้องรับผิดชอบได้</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า ผู้บริโภคจะได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะจะได้รับการชดเชยและเยียวยาจากการที่บริโภคสินค้าไม่ปลอดภัย</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากกฎหมายนี้ เนื่องจากไม่ต้องรับภาระการพิสูจน์กรณีที่ได้รับ ความเสียหายจากสินค้าไม่ปลอดภัย และผู้ประกอบธุรกิจจะได้ใช้ความระมัดระวังในการผลิตสินค้ามากขึ้น หากมีการเพิ่มเติมข้อต่อสู่เรื่องสถานะทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผู้ประกอบการจะกล้าสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ โดยได้รับความคุ้มครองกรณีทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในขณะนั้นไม่สามารถทราบได้ถึง ความบกพร่องของสินค้าดังกล่าว</p> <p>สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากการมีกฎหมายนี้มากขึ้น เนื่องจากไม่ต้องพิสูจน์ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการทำความผิดของผู้ผลิตหรือผู้นำเข้า เพียงแต่พิสูจน์ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้านั้น เป็นไปตามปกติธรรมดา ในขณะเดียวกันผู้ประกอบการยังคง ได้รับความเป็นธรรม หากพิสูจน์ได้ว่าสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหรือผู้เสียหายรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัยหรือความเสียหายเกิดขึ้นจากการเก็บรักษาไม่ถูกต้อง</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นว่า ผู้บริโภค และผู้ประกอบการธุรกิจได้รับประโยชน์ โดยผู้บริโภคได้ใช้สินค้าที่มีความปลอดภัยได้มาตรฐาน อันจะเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น และเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคโดยภาพรวม ในขณะเดียวกันก็จะเป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาและพัฒนาระดับคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าให้ดีขึ้น อันจะส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจการค้าของประเทศต่อไป</p>	

ได้รับประโยชน์	ไม่ได้รับประโยชน์
<p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นว่า ผู้บริโภคจะได้รับ ความคุ้มครองจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัย และเป็น การกระตุ้นให้ผู้ประกอบการมีความระมัดระวังในการ ตรวจสอบความปลอดภัยของสินค้าจากการผลิต หรือ การออกแบบ ก่อนมีการนำเข้าหรือจำหน่าย อันจะช่วย เพิ่มความมั่นใจให้แก่ผู้บริโภคก่อนใช้สินค้า และ เสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ผู้ประกอบการ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เห็นว่า ผู้บริโภคจะได้รับประโยชน์จากการมีกฎหมาย ฉบับนี้ เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้ มีหลักการและ เหตุผลเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิด จากสินค้าไม่ปลอดภัยให้ได้รับการชดเชยค่าเสียหายอย่าง เป็นธรรม โดยนำหลักความรับผิดชอบของผู้ประกอบการโดย เครื่องครัดมาใช้บังคับ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เสียหายไม่ต้อง พิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า และพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ยังกำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคม และมูลนิธิซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้ การรับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคมี อำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหายได้ โดย ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมซึ่งเอื้อประโยชน์ต่อการ ใช้ สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภคหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายให้ ได้รับการชดเชยค่าเสียหายอย่างรวดเร็วและเป็นธรรมใน ส่วนผู้ประกอบการจะได้รับประโยชน์จากการมี พระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยผู้ประกอบการจะได้รับ ทราบถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ประกอบการอย่าง ชัดเจน ทำให้สามารถใช้ความระมัดระวัง และควบคุม คุณภาพการผลิตนำเข้า และขายสินค้าที่มีคุณภาพและ ได้มาตรฐานเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการชดเชย ค่าเสียหายจากสินค้าไม่ปลอดภัย</p> <p>สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร แห่งชาติ เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากการที่มี กฎหมายเฉพาะในการคุ้มครองสิทธิ และลดภาระในการ พิสูจน์ ซึ่งก่อให้เกิดความเป็นธรรม และลดความ เสียเปรียบในเชิงคดี ผู้ประกอบการได้รับประโยชน์จาก การสร้างโอกาสในการพัฒนาสินค้าให้มีคุณภาพมาก ยิ่งขึ้น สินค้ามีความปลอดภัยซึ่งจะเป็นการพัฒนาธุรกิจ ที่ยั่งยืน</p>	

ได้รับประโยชน์	ไม่ได้รับประโยชน์
<p>กรมการปกครอง เห็นว่า ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจได้รับประโยชน์จากราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างเป็นธรรมและเหมาะสมทั้งสองฝ่าย เพราะเป็นผู้บริโภคสามารถดำเนินการฟ้องร้องได้ง่ายขึ้น และไม่เสียค่าใช้จ่าย และภาระการพิสูจน์เมื่อกระบวนการเข้าสู่ชั้นศาลจะตกเป็นของผู้ประกอบการ และมีการบังคับให้ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าจัดการกับสินค้าเพื่อสร้างความปลอดภัยหากมีความจริงปรากฏสู่ศาล โดยที่ไม่ต้องมีการร้องขอ</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากการมีกฎหมายฉบับนี้ อย่างเป็น</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากกฎหมายมุ่งเน้นคุ้มครองในความปลอดภัยของผู้บริโภค ไม่เพียงแต่ร่างกาย แต่ยังรวมไปถึงจิตใจ</p> <p>ผู้ประกอบการก็ได้รับประโยชน์ เนื่องจากว่าการคุ้มครองผู้ประกอบการด้วย ในเมื่อผู้ประกอบการดำเนินการเกี่ยวกับสินค้าถูกต้องครบถ้วน และไม่ได้ประมาทเลินเล่อต่อตัวสินค้า แต่ความเสียหายเกิดจากผู้บริโภคเอง ในส่วนนี้กฎหมายฉบับดังกล่าวก็คุ้มครองผู้ประกอบการเช่นกัน</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์ในด้านการใช้สิทธิเพื่อคุ้มครองตนจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และได้รับการเยียวยาอย่างเหมาะสมหากพิสูจน์ได้ว่าตนเสียหายอย่างไร และผู้ประกอบการได้รับประโยชน์จากการพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าสินค้าของตน มิใช่สินค้าที่ไม่ปลอดภัยเพื่อป้องกันชื่อเสียงของตน ได้หากพิสูจน์ข้อเท็จจริงให้ศาลเห็นได้ และทำให้ผู้ประกอบการมีความระมัดระวัง รวมถึงตระหนักถึงความเสียหายในการผลิต หรือว่าจ้างให้ผลิต หรือนำเข้าสินค้าที่ไม่ปลอดภัยที่ก่อให้เกิด หรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชน หรือผู้บริโภคภายในประเทศ โดยรวมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p> <p>กรมที่ดิน เห็นว่า ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจได้รับประโยชน์จากการมีกฎหมายนี้ เนื่องจากผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรม ส่วนผู้ประกอบการ</p>	

ได้รับประโยชน์	ไม่ได้รับประโยชน์
<p>ธุรกิจไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่าสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือผู้เสียหายได้รู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้องตามที่ผู้ประกอบการได้กำหนดไว้อย่างถูกต้องและชัดเจนตามสมควรแล้ว</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองเมื่อได้รับความเสียหายจากการบริโภคสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และผู้ประกอบการธุรกิจ ได้รับความไว้วางใจว่าสินค้าที่ผลิตจะมีหลักประกันด้านมาตรฐานสินค้า สินค้ามีความปลอดภัย</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นการคุ้มครองสิทธิทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค ผู้บริโภคได้รับความสะดวกไม่ต้องจ่ายหนี้ไม่ต้องเสียค่าขึ้นศาลภาระการพิสูจน์ตกเป็นของผู้ประกอบการ</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการจะได้ประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้ โดยผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมไม่ถูกละเมิดสิทธิ และผู้ประกอบการทำธุรกิจอย่างถูกต้องกฎหมายโปร่งใสมีจรรยาบรรณ</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ เห็นว่า ผู้บริโภคและผู้ประกอบการได้รับประโยชน์จากกฎหมายนี้</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์ ผู้บริโภคได้สิทธิในการเรียกร้องความเสียหาย ส่วนผู้ประกอบการได้รับความคุ้มครองในการดำเนินธุรกิจ แต่มีหลายครั้งที่ผู้บริโภคเอามาอ้างเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากประกอบการโดยไม่สุจริต ผู้ประกอบการมักจะยอมความเพื่อมิให้เป็นข่าวและไม่อยากให้เสียภาพลักษณ์ของสินค้า</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นว่า ประโยชน์จากการมีกฎหมายคือผู้บริโภคสามารถซื้อสินค้าที่มีคุณภาพและมีความปลอดภัย</p> <p>สมาคมธนาคารไทย เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับประโยชน์จากความคุ้มครองและเยียวยาตามกฎหมายนี้ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายนี้ จะต้องช่วยสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของผู้บริโภค และภาระหน้าที่ของผู้ประกอบการสร้างความเป็นธรรมในการแข่งขันทางการค้าและการเปิดเสรีทางการค้า</p>	

ได้รับประโยชน์	ไม่ได้รับประโยชน์
<p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <p>๑. ผู้บริโภคได้รับประโยชน์มากกว่า โดยเฉพาะผู้บริโภคที่มีอำนาจการต่อรองน้อยกว่าผู้ประกอบการในขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดการแข่งขันทางการค้าระหว่างผู้ประกอบการกันเองซึ่งทำให้เศรษฐกิจเจริญเติบโตมากขึ้น</p> <p>๒. ได้รับประโยชน์บางส่วน แต่ควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์แนวปฏิบัติ และกระบวนการที่ชัดเจนและครอบคลุมรอบด้านในทุกบริบทของเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ รวมถึงการทำความเข้าใจกับหน่วยงานที่ใช้บังคับอย่างถูกต้องซึ่งจะช่วยให้ผู้บริโภคได้รับการเยียวยาจากความเสียหายได้เร็วยิ่งขึ้น และเป็นการลดข้อพิพาททางคดีได้</p>	

๒๐. ท่านเห็นว่า ผู้บริโภค มีภาระที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ หรือไม่ อย่างไร

มีภาระ	ไม่มีภาระ
<p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า ผู้บริโภคจะมีภาระค่าใช้จ่ายที่จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นหรือได้รับมาจากการบริโภคสินค้า เพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เห็นว่า กรณีของผู้บริโภคนั้น แม้พระราชบัญญัติฉบับนี้จะมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัยให้ได้รับการชดเชยค่าเสียหายอย่างเป็นธรรม โดยกำหนดกระบวนการในการดำเนินคดีที่เอื้อประโยชน์ต่อการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภคหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งบัญญัติให้ผู้เสียหายหรือผู้มีสิทธิฟ้องคดีแทนตามมาตรา ๑๐ มีหน้าที่ต้องพิสูจน์ว่าได้รับความเสียหายจากการใช้หรือเก็บรักษาสินค้าของผู้ประกอบการตามปกติธรรมดา อาจเป็นภาระผู้บริโภคที่ต้องแสวงหาพยานหลักฐาน หรือข้อเท็จจริงเพื่อพิสูจน์ความเสียหายดังกล่าว</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นว่า ผู้บริโภคหรือผู้เสียหาย มีภาระพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ และการใช้หรือการเก็บรักษาสินค้านั้นเป็นไปตามปกติธรรมดา</p>	<p>สำนักงานอัยการสูงสุด ไม่เห็นว่าเป็นภาระ แต่เป็นหน้าที่ของผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และจะทำให้เกิดประโยชน์ทั้งผู้บริโภค และผู้ประกอบธุรกิจ และสังคมส่วนรวม</p> <p>กรมบัญชีกลาง ไม่มีภาระต่อผู้บริโภค เนื่องจากพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการนำหลักความรับผิดชอบโดยเคร่งครัดมาใช้บังคับเพื่อบรรเทาภาระแก่ผู้เสียหายในการพิสูจน์ถึงความผิดของผู้ผลิตหรือผู้ขายสินค้า เพราะผู้เสียหายในคดีประเภทนี้มักเป็นฝ่ายเสียเปรียบในเรื่องการนำสืบถึงข้อเท็จจริง หรือข้อมูลทางเทคนิคที่ซับซ้อนในการผลิตสินค้าที่บุคคลทั่วไปไม่อาจเข้าใจได้</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นว่า แม้การปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ประกอบการจะก่อให้เกิดภาระ แต่เมื่อคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคที่ได้รับความคุ้มครองจากการใช้สินค้า ซึ่งผู้บริโภคไม่ทราบราคาสินค้านั้นไม่ปลอดภัยก็ได้สัดส่วนกัน</p> <p>สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เห็นว่า มิได้เป็นภาระ เนื่องจากผู้บริโภคที่เป็นผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความจงใจหรือความประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบการ ในกรณีที่มีความ</p>

มีภาระ	ไม่มีภาระ
<p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจมีภาระที่เกิดจากกฎหมายฉบับนี้ แต่เป็นสิ่งที่ควรทำเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า ผู้บริโภคมีภาระในการฟ้องหากมีความเสียหายเกิดขึ้น ส่วนผู้ประกอบธุรกิจมีภาระในการรับผิดชอบ</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นว่า ผู้บริโภคมีหน้าที่ที่จะต้องพิสูจน์ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบธุรกิจ</p>	<p>เสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยถึง แม้ผู้ประกอบการไม่ตั้งใจ ไม่ประมาทเลินเล่อก็ต้องรับผิดชอบ</p> <p>กรมการปกครอง เห็นว่า ผู้บริโภคก็ไม่ได้มีภาระใด ๆ เกินความจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้แต่ประการใด</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นว่า มิได้เป็นภาระของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เนื่องจากกฎหมายมิได้มุ่งเน้นแต่เพียงคุ้มครองผู้บริโภค อีกทั้งการได้รับความคุ้มครองก็มีได้เป็นภาระอย่างไร</p> <p>กรมที่ดิน เห็นว่า ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจไม่มีภาระที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน ตามกฎหมายนี้แต่อย่างใด</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่า มิได้เป็นภาระ เนื่องจากการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ เป็นการคุ้มครอง เรียกร้องสิทธิจากการได้รับสินค้าที่มีความเสียหายบกพร่องจากการผลิตรองส่งก่อนถึงมือผู้บริโภค</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่าไม่มีภาระ เนื่องจากสิ่งที่กำหนดในกฎหมายนี้ ผู้ประกอบธุรกิจควรทำเป็นปกติธุระในการผลิตและขายสินค้าต่อผู้บริโภคอยู่แล้ว ส่วนผู้บริโภคนั้นไม่มีภาระ กลับเป็นการลดภาระการพิสูจน์ของผู้บริโภค</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ เห็นว่า ไม่มีภาระโดยผู้บริโภคต้องรักษาสิทธิ และผู้ประกอบการธุรกิจรักษาคุณธรรม</p> <p>สมาคมธนาคารไทย เห็นว่า กฎหมายได้สร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของผู้บริโภค และภาระความรับผิดชอบของผู้ประกอบการแล้ว</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่าไม่มีภาระ หากผู้บริโภคเป็นผู้ได้รับความเสียหายจริง เมื่อพิสูจน์ให้ประจักษ์ได้แล้วก็จะได้รับการชดใช้ และช่วยเป็นการตัดช่องทางทางการเงินของผู้บริโภคที่ไม่สุจริตที่ต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย</p>

๒๑. ท่านเห็นว่า ประกอบธุรกิจ มีภาระที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ หรือไม่ อย่างไร

มีภาระ	ไม่มีภาระ
<p>สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า ผู้ประกอบการมีภาระในการตรวจสอบคุณภาพของสินค้าให้เข้มงวดมากขึ้น และมีภาระในการพิสูจน์กรณีเกิดความเสียหายขึ้น</p>	<p>สำนักงานอัยการสูงสุด เห็นว่า ไม่เห็นว่าเป็นภาระ แต่เป็นหน้าที่ของผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และจะทำให้เกิด</p>

มีภาระ	ไม่มีภาระ
<p>สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นว่า ผู้ประกอบธุรกิจ มีภาระที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามกฎหมายนี้โดยเป็นเรื่องภาระการพิสูจน์</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เห็นว่า ในส่วนของผู้ประกอบธุรกิจกรณีที่ถูกผู้บริโภค ฟ้องร้องดำเนินคดี เพื่อเรียกร้องให้มีการชดใช้ความเสียหายที่เกิดจากสินค้าไม่ปลอดภัย พระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้นำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้บังคับ จึงเป็นภาระของผู้ประกอบธุรกิจที่จะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าความเสียหายไม่ได้เกิดจากสินค้าของตนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เห็นว่า ผู้ประกอบธุรกิจมีภาระที่เกิดขึ้นจากกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากต้องรับภาระในการพิสูจน์เพื่อยกเว้นความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้าของตน</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นว่า ผู้ประกอบการที่เป็นผู้นำเข้าสินค้า อาจจะไม่ทราบหรือตรวจสอบไม่พบว่าสินค้าที่นำเข้ามามีส่วนประกอบของสารเคมีหรือสิ่งแปลกปลอมที่อาจก่อให้เกิดอันตราย เนื่องจากผู้ผลิตที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างประเทศมีการใช้เทคโนโลยีกระบวนการผลิตที่ซับซ้อน จึงต้องมีภาระรับผิดตามกฎหมาย</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่า ผู้ประกอบการมีภาระการพิสูจน์ข้อกฎหมายบางข้อถือเป็นความผิดเด็ดขาด ดังนั้น ผู้ประกอบการมีภาระต้องใช้ความระมัดระวังในการผลิตมากขึ้น</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจมีภาระที่เกิดจากกฎหมายฉบับนี้ แต่เป็นสิ่งที่ควรทำเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นว่า ผู้ประกอบธุรกิจมีภาระที่จะต้องพิสูจน์ความเสียหายต่อผู้เสียหาย และผู้ประกอบธุรกิจจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีพิสูจน์ได้ว่าสินค้านั้นไม่ปลอดภัย และเกิดความเสียหายกับผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจจำเป็นต้องพิจารณาประเมินความปลอดภัยของสินค้ามากขึ้น ทั้งในขั้นตอนการออกแบบ ผลิต และจัดทำฉลากคำเตือน รวมถึงการพิจารณาเรื่องการทำประกันภัย PL</p>	<p>ประโยชน์ทั้งผู้บริโภค และผู้ประกอบการ และสังคมส่วนรวม</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นว่า ไม่เป็นภาระต่อผู้ประกอบการ เนื่องจากผู้ประกอบการมีหน้าที่ที่จะต้องระมัดระวังในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภค</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นว่า แม้การปฏิบัติตามกฎหมายของผู้ประกอบการจะก่อให้เกิดภาระ แต่เมื่อคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคที่ได้รับความคุ้มครองจากการใช้สินค้า ซึ่งผู้บริโภคไม่ทราบว่าสินค้านั้นไม่ปลอดภัย ก็ได้สัดส่วนกัน</p> <p>สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เห็นว่า ไม่ได้เป็นภาระเนื่องจากผู้ประกอบการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หากพิสูจน์หักล้างได้ว่าสินค้านั้นไม่ได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือผู้เสียหายรู้อยู่แล้วว่าเป็นสินค้าไม่ปลอดภัย หรือความเสียหายเกิดขึ้นจากการที่ผู้เสียหายใช้หรือเก็บรักษาสินค้าไม่ถูกต้อง</p> <p>กรมการปกครอง เห็นว่า ผู้ประกอบธุรกิจไม่ได้มีภาระเพิ่มขึ้นจากการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ เนื่องจากหากสินค้าที่ผู้ประกอบการจำหน่าย ขาย หรือเสนอขาย หรืออื่น ๆ มีความปลอดภัยได้มาตรฐานขึ้นแล้วก็จะไม่เกิดความรับผิดอย่างไร ๆ ขึ้น ความรับผิดจะเกิดขึ้นต่อเมื่อสินค้านั้น ๆ เกิดความไม่ปลอดภัยขึ้น อันเป็นความบกพร่องของสินค้าที่ผู้ประกอบการจำหน่าย ขาย หรือเสนอขาย หรืออื่น ๆ</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นว่า มิได้เป็นภาระของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เนื่องจากกฎหมายมิได้มุ่งเน้นแต่เพียงคุ้มครองผู้บริโภค อีกทั้งการได้รับความคุ้มครองก็มีได้เป็นภาระอย่างไร</p> <p>กรมที่ดิน เห็นว่า ผู้ประกอบธุรกิจไม่มีภาระที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน ตามกฎหมายนี้แต่อย่างใด</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า ไม่มีภาระเนื่องจากสิ่งที่กำหนดในกฎหมายนี้ ผู้ประกอบธุรกิจควรทำเป็นปกติธุระในการผลิตและขายสินค้าต่อผู้บริโภคอยู่แล้ว ส่วนผู้บริโภคนั้นไม่มีภาระ กลับเป็นการลดภาระการพิสูจน์ของผู้บริโภค</p>

มีภาระ	ไม่มีภาระ
<p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <p>๑. ผู้ประกอบการมีภาระที่เพิ่มขึ้น ทั้งภาระในการโต้แย้งข้อผูกพันทางกฎหมาย ภาระในการพิสูจน์ภาระทางการเงิน กำล้างคน และทุนในการใช้เทคโนโลยีเพื่อประกอบการผลิต ซึ่งต้องทำให้สินค้ามีมาตรฐานอย่างมากเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อผู้บริโภค และเพื่อการแข่งขันทางการค้าระหว่างผู้ประกอบการกันเองในอุตสาหกรรมยานยนต์ เนื่องจากมีข้อสันนิษฐานว่าจำนวนในการร้องเรียนอาจเพิ่มขึ้น เมื่ออิงจากการเคลื่อนไหวขององค์กรคุ้มครองผู้บริโภคต่างๆ</p> <p>๒. มีภาระในเรื่องการจัดเตรียมเอกสารข้อมูลและการพิสูจน์สินค้า รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ไม่สามารถเรียกคืนได้ รวมถึงการเสื่อมเสียชื่อเสียงในกรณีที่ถูกเสียหายหรือผู้ที่ทำการฟ้องร้องแทน ได้ให้ข่าวหรือประกาศผ่าน Social Media ซึ่งยากต่อการเยียวยา หรือฟื้นคืนกลับแม้ภายหลังการพิสูจน์แล้วพบว่าไม่ได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p>	<p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ เห็นว่า ไม่มีภาระโดยผู้บริโภคต้องรักษาสิทธิ และผู้ประกอบการรักษาคุณธรรม</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า ไม่ได้สร้างภาระที่เกินความจำเป็นหรือเป็นอุปสรรคต่อทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค อีกทั้ง ตั้งแต่มีกฎหมายฉบับนี้ทำให้ผู้ประกอบการมีความตื่นตัว เร่งปรับปรุงกระบวนการผลิต การออกแบบ ตลอดจนการจัดทำคำเตือน ซึ่งเป็นประโยชน์กับผู้บริโภคอย่างมาก</p>

๒๒. ท่านเห็นว่ากฎหมายนี้คุ้มค่าหรือได้สัดส่วน เมื่อเทียบประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของผู้บริโภค ผู้ประกอบการ และทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

คุ้มค่าหรือได้สัดส่วน	ไม่คุ้มค่าหรือไม่ได้สัดส่วน
<p>สำนักงานอัยการสูงสุด เห็นว่า คุ้มค่าได้สัดส่วน เมื่อเทียบกับภาระของผู้บริโภค ผู้ประกอบการ และทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย</p> <p>สำนักงานศาลยุติธรรม เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้มีความคุ้มค่า และได้สัดส่วนทั้งต่อผู้บริโภค ผู้ประกอบการ และทรัพยากรที่ใช้ เช่น ผู้บริโภคแม้ยังมีภาระการพิสูจน์ตาม มาตรา ๖ แต่ก็ต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าตนได้รับความเสียหายจากสินค้า หรือผู้ประกอบการ แม้จะต้องร่วมกันรับผิดชอบ แต่บางกรณีก็อาจพิสูจน์ให้เห็นว่าตนไม่ต้องรับผิดชอบได้ อันจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมในความรับผิดชอบของผู้ประกอบการ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า เนื่องจากพระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้มา ๑๐ ปี แต่มีการฟ้องคดีโดยใช้พระราชบัญญัตินี้เพียง ๔ คดี และไม่มีข้อมูลประกอบการพิจารณาที่ชัดเจนที่จะสามารถให้ความเห็นในประเด็นของความคุ้มค่าได้ เพราะต้องพิจารณาถึงผลกระทบที่ผู้บริโภคได้รับจาก</p>	<p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ไม่เห็นด้วยกับความคุ้มค่า แต่ควรเป็นกฎหมายที่ทำให้ทุกฝ่ายต้องร่วมกันรับผิดชอบและป้องกันไม่ให้เกิดเหตุอันตรายมากกว่า กฎหมายนี้จะคุ้มค่าได้ก็ต่อเมื่อความเสียหายนั้นได้รับการพิสูจน์ทราบและมีการรับผิดชอบอย่างสมเหตุสมผล</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นว่า</p> <p>๑. เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีแนวโน้มที่จะเพิ่มภาระให้ผู้ประกอบการมากเกินไปจนสมควร แม้ว่าจะมีจุดประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นหลัก ดังนั้น เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้มีการบังคับใช้ที่คุ้มค่า และได้สัดส่วน จึงขอเสนอให้มีการกำหนดบทยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบการเพิ่มเติม ในกรณีที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนใช้ความระมัดระวังอย่างดีแล้ว, มีมาตรการในการแก้ไขความไม่ปลอดภัยของสินค้า, มีการเยียวยาผู้บริโภคก่อนหน้าการเกิดข้อพิพาท เป็นต้น</p> <p>๒. ควรจะมีการพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน กระบวนการที่สะดวกและรวดเร็ว รวมถึงอายุ</p>

คุ้มค่าหรือได้สัดส่วน	ไม่คุ้มค่าหรือไม่ได้สัดส่วน
<p>การบริโภคสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ภาระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น และค่าชดเชยความเสียหายที่ได้รับ ซึ่งจะต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้คุ้มค่าได้และได้สัดส่วนแล้ว</p> <p>สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นว่า ผู้บริโภคได้รับความคุ้มค่าจากการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ เนื่องจากภาระในการพิสูจน์ความตั้งใจหรือประมาทเลินเล่อของผู้ประกอบธุรกิจมิได้เป็นหน้าที่ของผู้บริโภคอีกต่อไป ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบธุรกิจอาจไม่ได้รับความคุ้มค่าจากการบังคับการตามกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากไม่สามารถอ้างได้ว่าความเสียหายนั้นเกิดจากความตั้งใจหรือประมาทเลินเล่อ จึงเป็นการเพิ่มภาระที่จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าสินค้านั้นมิได้เป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือผู้เสียหายรู้อยู่แล้วว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย หรือความเสียหายเกิดขึ้นจากการเก็บรักษาไม่ถูกต้อง จึงจะไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น</p> <p>กรมบัญชีกลาง เห็นว่า พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ถือเป็นกฎหมายที่คุ้มค่าและได้สัดส่วน เนื่องจากเป็นการกำหนดเพื่อให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ถูกเอาเปรียบมาเป็นระยะเวลาช้านาน และจะเป็นการกระตุ้นให้ฝ่ายผู้ประกอบการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและปลอดภัยมากขึ้น อันจะส่งผลให้สินค้าไทยมีมาตรฐานและคุณภาพมากขึ้น และส่งผลดีต่อประเทศโดยรวม</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้มีความคุ้มค่าและได้สัดส่วนในการบังคับใช้ เนื่องจาก การประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ ทำให้เป็นการยกระดับการผลิต หรือออกแบบ นำเข้าและจำหน่ายสินค้าที่ได้มาตรฐาน และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สินของผู้บริโภค</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้นอกจากจะเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้า</p>	<p>ความให้รอบคอบและสอดคล้องกับกฎหมายอื่น ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการดูแลผู้บริโภค โดยไม่ผลักรภาระให้ผู้ประกอบการเกินความจำเป็น และสอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจสังคมและความก้าวหน้าในเทคโนโลยีในปัจจุบัน</p>

คุ้มค่าหรือได้สัดส่วน	ไม่คุ้มค่าหรือไม่ได้สัดส่วน
<p>ไม่ปลอดภัยให้ได้รับการชดใช้ค่าเสียหายอย่างเป็นธรรมแล้ว ยังส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจตระหนักถึงความปลอดภัยในการผลิต นำเข้า และขายสินค้าด้วย ซึ่งจะส่งผลทำให้ประชาชนผู้บริโภคได้ใช้สินค้าที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน และปลอดภัย พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงคุ้มค่า และได้สัดส่วนเมื่อเทียบกับระหว่างประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ที่ผู้บริโภคได้รับกับภาระของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจ และทรัพยากร ที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย</p> <p>สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้มีความคุ้มค่า และมีความเหมาะสมและจำเป็น ตามบริบทของประเทศไทย</p> <p>กรมการปกครอง เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีความคุ้มค่า และได้สัดส่วนและเป็นธรรมกับทุกฝ่ายอย่างเหมาะสมแล้ว</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ เมื่อเทียบระหว่างประโยชน์ของผู้บริโภคที่ได้รับกับภาระของผู้ประกอบการแล้ว มีความได้สัดส่วนกัน เนื่องจากในทางปฏิบัติจริงเป็นการยากที่จะให้ผู้เสียหายพิสูจน์ว่าความเสียหายที่ได้รับนั้น เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้สัดส่วนและความคุ้มค่าเมื่อเทียบกับประโยชน์กับภาระแล้วถือว่าผู้บริโภคได้ประโยชน์และความคุ้มค่ามากกว่าผู้ประกอบการ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ประกอบการได้สัดส่วนไม่แต่เป็นเพียงว่าเจตนาของกฎหมายมุ่งเน้นในการคุ้มครองผู้บริโภคมากกว่า</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ คุ้มค่าในการบังคับใช้กฎหมายเมื่อเทียบประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจ และทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย เนื่องจากผู้ได้รับความเสียหายมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย และศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อลงโทษ โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหาย ระยะเวลาที่ผู้ประกอบการปกปิดความไม่ปลอดภัยของสินค้า รวมถึงผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับ แต่การ</p>	

ค้ำค่าหรือได้สัดส่วน	ไม่ค้ำค่าหรือไม่ได้สัดส่วน
<p>รับภาระการพิสูจน์อาจเกิดแก่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจเพิ่มมากขึ้นตามข้อเท็จจริงในแต่ละคดี</p> <p>กรมที่ดิน เห็นว่า กฎหมายนี้ค้ำค่าและได้สัดส่วนเมื่อเทียบประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจและทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายนี้</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า ไม่สามารถเปรียบเทียบได้ ต้องการข้อมูลประกอบในการเทียบที่ชัดเจนกว่านี้ แต่อย่างไรก็ตาม ขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่รับผิดชอบกฎหมายว่าจะบังคับใช้กฎหมายให้เกิดประโยชน์เพียงใด</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นว่า ถ้าประกาศที่ออกภายใต้กฎหมายฉบับนี้ มีความครอบคลุมในการการชดใช้ค่าเสียหาย ระยะเวลาในการพิจารณาคดี การเจรจาระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภค รวมถึงการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด จะทำให้กฎหมายฉบับนี้มีความค้ำค่ามากที่สุด</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า มีความค้ำค่าและได้สัดส่วนเมื่อเทียบกับประโยชน์ที่ได้รับกับภาระของผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจ และทรัพยากรที่ใช้ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย เนื่องจากเป็นภาระที่เป็นทำให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมไม่ถูกละเมิดสิทธิและผู้ประกอบธุรกิจทำธุรกิจอย่างถูกกฎหมายโปร่งใส มีจรรยาบรรณ</p> <p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ เห็นว่า มีความค้ำค่า โดยต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียมกัน</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นด้วยเนื่องจากเป็นภาระเพิ่มเพียงส่วนน้อยของผู้ประกอบธุรกิจ</p>	

๒๓. ท่านเห็นว่า สมควรมีการ ยกเลิก แก้ไข ปรับปรุง พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร

สมควรยกเลิก	สมควรแก้ไข หรือปรับปรุง	ไม่สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุง
-	สำนักงานอัยการสูงสุด เห็นว่า ควรพิจารณาว่ากฎหมายนี้มีความซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่นที่ใช้บังคับอยู่หรือไม่	สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

สมควรยกเลิก	สมควรแก้ไข หรือปรับปรุง	ไม่สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุง
	<p>สำนักงานศาลยุติธรรม เห็นว่าการกำหนดให้จ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นไม่เกินสองเท่า อาจน้อยเกินไปสำหรับความเสียหายและพฤติการณ์บางประเภท ทำให้ไม่คุ้มค่าที่ผู้บริโภคมองจะฟ้องคดี เมื่อเปรียบเทียบกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงควรมีการแก้ไขในส่วนนี้ รวมถึงขั้นตอนในการบังคับคดีซึ่งมีความยุ่งยาก ทั้งผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายเป็นกลุ่ม อาจต้องได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ</p> <p>สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรได้รับการแก้ไขและปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีและการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปด้วยโดยเห็นว่านิยามคำว่า “สินค้า” ควรกำหนดในลักษณะที่กว้างและครอบคลุมเพื่อรองรับกับตัวสินค้าที่อาจมีขึ้นในอนาคตที่ไม่ใช่เพียงตัวสังหาริมทรัพย์ที่มีรูปร่างเท่านั้น เพราะปัจจุบันและในอนาคตอาจมีสินค้าที่ไม่มีรูปร่าง แต่อาจก่อให้เกิดความเสียหายได้</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นควรให้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัตินี้ ให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป</p> <p>สำนักงาน ก.พ. เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none">(๑) เพิ่ม “อสังหาริมทรัพย์ที่มีการใช้งาน” ในนิยามของสินค้า(๒) เพิ่ม “สร้าง ก่อสร้าง หรือการกระทำที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน” ในนิยามของผลิตภัณฑ์(๓) เพิ่มข้อต่อสู้เรื่องสถานะทางวิทยาศาสตร์ และทางเทคโนโลยี ในมาตรา ๗(๔) ยกเลิกกรอบอัตราค่าชดใช้สินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษ ในมาตรา ๑๑ (๒) <p>กรมบัญชีกลาง เห็นควรปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับปัจจุบันมากยิ่งขึ้น เนื่องจากในปัจจุบันระบบเศรษฐกิจและการค้ามีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้การผลิตสินค้า</p>	<p>เห็นควรที่พระราชบัญญัติฉบับนี้จะใช้บังคับต่อไป เนื่องจากสินค้าในปัจจุบันมีกระบวนการผลิตที่ใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่สูงการที่ผู้บริโภคมองจะตรวจพบว่าเป็นสินค้าไม่ปลอดภัยกระทำได้ยากยิ่งขึ้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายเพื่อเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง และเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังสามารถบังคับใช้ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันได้</p> <p>สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังคงมีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน</p> <p>กรมวิชาการเกษตร เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ครอบคลุมแล้ว</p> <p>กรมที่ดิน เห็นว่าควรมีกฎหมายนี้ต่อไป</p> <p>สมาคมธนาคารไทย เห็นว่าไม่ควรยกเลิก พระราชบัญญัติฉบับนี้ เนื่องจากมีประโยชน์และสร้างความเป็นธรรมต่อผู้บริโภคทุกคนในการใช้สินค้า</p> <p>คณะกรรมการร่วมภาคเอกชน ๓ สถาบัน เห็นว่า ก.กร. เคยมีข้อเสนอแก้ไขผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการจนเกินความจำเป็นหลายประเด็นในชั้นการจัดทำกฎหมาย เช่น เพิ่มข้อยกเว้นความรับผิดหากพิสูจน์ได้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์</p>

สมควรยกเลิก	สมควรแก้ไข หรือปรับปรุง	ไม่สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุง
	<p>ภายในประเทศหรือการนำสินค้าจากต่างประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้น รูปแบบการค้า ตลอดจนเทคนิควิธีการจำหน่ายสินค้าและการโฆษณา มีความซับซ้อนมากขึ้น</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ควรมีการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดทำประกันภัยความรับผิดชอบตามกฎหมายต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งให้ความคุ้มครองความสูญเสีย หรือเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สินของผู้เสียหาย รวมถึงค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีเป็นอย่างน้อย เพื่อเป็นการบริหารความเสี่ยงของผู้ประกอบการ โดยให้บริษัทประกันภัยรับโอนความเสี่ยงในการชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัยให้แก่ผู้บริโภคแทนผู้ประกอบการ อันเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายและบรรเทาความเดือดร้อนด้านการเงินของผู้ประกอบการ</p> <p>สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ การแก้ไขปรับปรุงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับในกรณีศาลวินิจฉัยชี้ขาดคดีไปแล้วว่าสินค้าไม่ปลอดภัย ควรมีมาตรการจัดการกับสินค้าที่ได้จำหน่ายไปแล้วหรือที่เหลืออยู่ในท้องตลาด อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยของผู้บริโภคโดยส่วนรวม ควรเป็นมาตรการบังคับให้ผู้ประกอบการทำลายสินค้า</p> <p>กรมการปกครอง เห็นว่า ควรมีการยกเลิกแก้ไข ปรับปรุง พระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน ให้มีสภาพบังคับ หรือให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อเยียวยาผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายเบื้องต้น</p> <p>กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เห็นควรแก้ไข ปรับปรุง เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายนี้เป็นไปด้วยความเป็นธรรม สามารถใช้บังคับได้จริง และไม่เกิดปัญหาในแนวทางปฏิบัติ</p> <p>กรมการค้าภายใน เห็นควรมีการปรับปรุงพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่</p>	<p>เทคโนโลยี หรือวิชาการในขณะที่ยังผลิต นำสินค้าออกจำหน่ายไม่สามารถตรวจพบความไม่ปลอดภัยได้ (State of the Art Defense) แต่ เมื่อกฎหมายมีการบังคับใช้แล้วกร. ไม่พบปัญหาที่สำคัญและรุนแรง และไม่ได้สร้างภาระอะไรที่เป็นที่เกินความจำเป็น หรือเป็นอุปสรรคต่อทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค กร. จึงเห็นว่ายังไม่มี ความจำเป็นเร่งด่วนที่จะแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ให้เกิดความสมบูรณ์ในเวลา นี้ เพื่อที่ภาครัฐจะได้นำทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดไปใช้แก้ไขกฎหมายฉบับอื่นที่มีความจำเป็นเร่งด่วน และ มีผลกระทบต่อภาพรวมของประเทศมากกว่าอีกทั้งในการคุ้มครองผู้บริโภคมีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคและกฎหมายอื่นซึ่ง สคบ. ช่วยดูแลให้การคุ้มครองผู้บริโภคเป็นอย่างดีอยู่แล้ว</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า ในชั้นการพิจารณาจัดทำกฎหมายฉบับนี้ สภาอุตสาหกรรมฯ เคยมีข้อกังวลเกี่ยวกับผลกระทบของกฎหมายที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการมากจนเกินความจำเป็น และได้มีข้อเสนอแก้ไขหลายประเด็น เช่น การกำหนดให้ผู้เสียหายพิสูจน์เบื้องต้นว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ไม่ปลอดภัย การเพิ่มข้อยกเว้นความรับผิดชอบสำหรับผู้ประกอบการ พิสูจน์ได้ว่า ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี หรือวิชาการในขณะ</p>

สมควรยกเลิก	สมควรแก้ไข หรือปรับปรุง	ไม่สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุง
	<p>เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน เนื่องจากผู้ผลิตมีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ในกระบวนการผลิต โดยผู้ผลิตอาจมีการจงใจใช้ส่วนประกอบที่ลดต้นทุนการผลิตสินค้าที่ก่อให้เกิดอันตรายที่ยากต่อการพิสูจน์ ตามกฎหมายนี้ภาระการพิสูจน์ตกเป็นของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้บริโภค ประชาชนโดยทั่วไปไม่สามารถกระทำการพิสูจน์เองได้ว่าได้รับความเสียหายจากสินค้านั้น หรือกระทำการพิสูจน์ได้ยาก ควรมีคำสั่งให้ร่วมกันพิสูจน์ระหว่างหน่วยงานหลายๆ หน่วยงาน เมื่อปรากฏว่ามีผู้ได้รับความเสียหายจากสินค้า</p> <p>กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นควรให้กฎหมายนี้ดำรงอยู่ หรือปรับปรุงให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน และควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบความมีอยู่ของกฎหมาย และบังคับใช้กฎหมายนี้เมื่อได้รับความเสียหายเกิดขึ้นอย่างเป็นมาตรฐาน</p> <p>กรุงเทพมหานคร เห็นควรมีการปรับปรุงแก้ไข พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพิ่มคำว่า “บริการ”, ความชำรุดบกพร่องให้รับผิดชอบแม้ความเสียหายเกิดจากตัวสินค้า การเรียกร้องค่าเสียหายต่อจิตใจควรมีแต่ไม่ใช่ในแง่เศร้าโศกเสียใจ</p> <p>สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า ควรปรับปรุงพระราชบัญญัตินี้ เข้าไปเป็นหมวดหนึ่งของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒</p> <p>สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นควรมีการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับใช้มาเป็นเวลานานและไม่สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน</p>	<p>ผู้ประกอบการนำสินค้าออกจำหน่ายไม่สามารถตรวจสอบความไม่ปลอดภัยได้ (State of the Art Defense) แต่เมื่อกฎหมายมีการใช้บังคับมากกว่า ๑๐ ปีแล้ว สภาพอุตสาหกรรมฯ ยังไม่พบปัญหาที่สำคัญและรุนแรงตามที่เคยเป็นข้อกังวล และไม่ได้สร้างภาระที่เกินความจำเป็นหรือเป็นอุปสรรคต่อทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค อีกทั้ง ตั้งแต่มีกฎหมายฉบับนี้ทำให้ผู้ประกอบการมีความตื่นตัวเร่งปรับปรุงกระบวนการผลิต การออกแบบ ตลอดจนการจัดทำ ค่าเตือน ซึ่งเป็นประโยชน์กับผู้บริโภคอย่างมาก นอกจากนี้ที่ผ่านมา สคบ. ได้ดำเนินการบริหารจัดการการใช้บังคับกฎหมายฉบับนี้ร่วมกับกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเป็นอย่างดี ทำให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการอุตสาหกรรมฯ จึงเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ให้เกิดความสมบูรณ์ในเวลานี้ เพื่อที่ภาครัฐจะได้นำทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดไปใช้แก้ไขกฎหมายฉบับอื่นที่มีความจำเป็นเร่งด่วนและมีผลกระทบต่อภาพรวมของประเทศมากกว่า เช่น กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน</p>

สมควรยกเลิก	สมควรแก้ไข หรือปรับปรุง	ไม่สมควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุง
	<p>สมาคมเพื่อผู้บริโภคจังหวัดบุรีรัมย์ ควรมีการปรับปรุงแก้ไขให้เท่าทันสถานการณ์ที่มีการใช้วิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว New normal</p> <p>สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นควรให้ออกกฎระเบียบมารองรับ ไม่จำเป็นต้องไปแก้ไข เพื่อให้มีการปฏิบัติจริงก่อน จึงค่อยปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสถานการณ์จริงของประเทศ ควรมีบทบาทผู้ช่วยผู้ประกอบการจากการถูกแจ้งความร้องทุกข์เพื่อเรียกร้องหาประโยชน์ สมควรมีการแก้ไขปรับปรุงนิยาม และขอข่ายความเสียหายให้ชัดเจนเหมาะสมและสอดคล้องตามหลักสากล</p> <p>สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และควรคงไว้เพื่อปกป้องทั้งผู้บริโภคไทย และผู้ประกอบการไทยที่ดำเนินการอย่างถูกต้อง และควรปรับปรุงอยู่เสมอเพื่อให้พระราชบัญญัติมีความทันสมัยและสามารถบังคับใช้ได้จริงกับผู้กระทำความผิดจึงจะเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้บริโภคอย่างแท้จริง</p> <p>สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เห็นควรให้มีการแก้ไข ปรับปรุง โดยที่ยังคงไว้ซึ่งประโยชน์ของผู้บริโภค และประโยชน์ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจอุตสาหกรรม เพื่อให้ทุกฝ่ายมีสิทธิอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่เพิ่มภาระให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมากเกินไปจนสมควร และให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ปัจจุบันมีความชัดเจนในการพิจารณา ไม่ซ้ำซ้อนกับกฎหมายฉบับอื่นที่มีผลบังคับใช้อยู่แล้ว</p>	

๒๔. ท่านเห็นว่าสมควรดำเนินการอื่นเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย หรือมีข้อเสนออื่นหรือไม่ อย่างไร

สำนักงานอัยการสูงสุด เห็นว่า ผู้บังคับใช้กฎหมายจะต้องให้ความสำคัญ และบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม เห็นว่า เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างแท้จริงจึงควรให้ความสำคัญในการสร้างการรับรู้แก่ประชาชนถึงสิทธิตามกฎหมายดังกล่าวด้วย

สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ข้อเสนอแนะในประเด็นเพื่อเป็นการปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติตาม และบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายดังนี้

๑. สาเหตุที่ผู้บริโภคอาจยังไม่ทราบว่ามีความหมายฉบับดังกล่าวบังคับใช้ในปัจจุบัน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้นว่ามีความหมายฉบับดังกล่าวบังคับใช้ในปัจจุบัน

๒. กรณีผู้ประกอบการมีภูมิลำเนาอยู่ต่างประเทศการฟ้องคดีมีความยุ่งยากมากขึ้นสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจต้องมีการแจ้งเตือนหรือประชาสัมพันธ์อย่างเหมาะสมให้ผู้บริโภคได้ตระหนักถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นหากสั่งซื้อสินค้าจากผู้ประกอบการที่ไม่มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักร

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เห็นว่า ในประเด็นของการพิสูจน์ว่าผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากสินค้าของผู้ประกอบการ ไม่ควรที่ให้เป็นภาระของผู้เสียหาย เพราะผู้เสียหายได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้าแล้ว ยังต้องมีภาระค่าใช้จ่ายในการพิสูจน์อีก ควรมีการปรับวิธีการโดยมีผู้เชี่ยวชาญให้การรับรอง เช่น กรณีที่หมอให้การรับรองว่าผู้เสียหายได้รับผลกระทบจากการใช้สินค้า ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ หรือให้ผู้ประกอบการเป็นผู้ดำเนินการพิสูจน์สินค้าของตนเอง

สำนักงาน ก.พ. เห็นควรประชาสัมพันธ์และสร้างการตระหนักรู้ให้แก่ผู้บริโภคเรื่องการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าไม่ปลอดภัย

สำนักงานประมาณ เพื่อให้การคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น หากจะมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย หรือกำหนดมาตรการและกลไกรองรับก็เห็นสมควรที่จะต้องคำนึงถึงความสะดวกคล่องกับยุทธศาสตร์ชาติเป็นสำคัญโดยเฉพาะยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม และด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยเห็นควรปรับปรุง กฎหมายที่ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ หรือปรับปรุงระบบและกลไกของภาครัฐในการคุ้มครองผู้บริโภค ตั้งแต่ต้น น้ำกลาง น้ำ และปลายน้ำ ของผู้บริโภค ผู้ประกอบการ และองค์กรภาครัฐ โดยการสร้างความรู้และความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ตลอดจนความครอบคลุมของทุกแหล่งเงิน อันจะนำไปสู่การคุ้มครองผู้บริโภค ให้ได้รับสินค้าและบริการที่ปลอดภัยและได้มาตรฐาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมของผู้บริโภคอย่างยั่งยืน

สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นควรให้ประชาสัมพันธ์หรือเผยแพร่กฎหมายฉบับนี้ให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มของผู้บริโภค เนื่องจากปัจจุบันยังมีผู้บริโภคที่ไม่ทราบว่ามีความหมายฉบับนี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองจากกฎหมายฉบับนี้ได้เต็มที่ และในขณะเดียวกันผู้ประกอบการก็จะได้คำนึงถึงการผลิตสินค้าให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น เนื่องจากภาระในการพิสูจน์ความเสียหายตกเป็นภาระสำคัญของผู้ประกอบการ

กรมบัญชีกลาง เห็นว่า พระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดเกี่ยวกับเงื่อนไขความรับผิดไว้ในรายละเอียดที่ค่อนข้างครอบคลุม ไม่ว่าจะเป็นประเภทของสินค้า ลักษณะของสินค้าที่ไม่ปลอดภัย บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย และบุคคลที่ต้องรับผิดตามกฎหมาย นอกจากนี้ยังได้กำหนดเหตุยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบการเพื่อสร้างความเป็นธรรม และช่วยลดภาระของผู้ประกอบการไว้หลายประการ แต่อย่างไรก็ตามเพื่อให้ประสิทธิภาพและการบังคับใช้เป็นไปตามกฎหมาย จึงเห็นควรปรับปรุงแก้ไขประเภทของสินค้าที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายในมาตรา ๔ ที่กำหนดให้สินค้าหมายความรวมถึงผลิตภัณฑ์เกษตรกรรม ซึ่งทำให้ผลิตภัณฑ์เกษตรกรรมทุกประเภทแม้ไม่ได้ผ่านกระบวนการแปรรูปก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย เป็นการสร้างภาระให้แก่เกษตรกรรายย่อยมากเกินสมควรรวมทั้งเห็นควรปรับปรุงแก้ไขให้มีความสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เห็นว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีผลใช้บังคับมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปี และปัจจุบันมีผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากสินค้าที่มีลักษณะไม่ปลอดภัยจำนวนมาก แต่จากสถิติการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้มีการฟ้องคดีจำนวน ๔ คดี ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากผู้บริโภคยังไม่ทราบว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ หรือยังไม่สามารถเข้าใจถึงสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองและอำนวยความสะดวกในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติฉบับนี้อย่างชัดเจน จึงเห็นสมควรให้มีการจัดทำแผนประชาสัมพันธ์หรือดำเนินการอื่นใดเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้ประชาชนได้รับรู้อย่างแพร่หลายต่อไป ซึ่งหากประชาชนได้ทราบและเข้าใจก็จะทำให้ได้รับการคุ้มครองความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้มากยิ่งขึ้น

สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ ปัจจุบัน มีผู้บริโภคจำนวนมากที่ตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ ถูกละเมิดสิทธิและถูกเอารัดเอาเปรียบ แต่อาจด้วยความไม่รู้ถึงสิทธิในการเรียกร้องตามกฎหมายของตน หรือเกรงว่าจะเกิดภาวะในการดำเนินคดีที่ลำบากยุ่งยาก ทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรม ดังนั้น การให้ความรู้แก่ผู้บริโภคให้มีความเข้าใจถึงสิทธิในการเรียกร้องตามกฎหมายและการตระหนักถึงการต่อสู้เรียกร้องเพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิและเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นของตัวผู้บริโภคเองจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

กรมการปกครอง เห็นว่า สมควรดำเนินการปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติและบังคับใช้กฎหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมุ่งเน้นให้ผู้บริโภคได้ใช้สินค้าที่มีความปลอดภัยได้มาตรฐาน อันจะเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในภาพรวม ในขณะที่เดียวกันก็เป็น การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการหรือเจ้าของสินค้าตระหนักถึงความสำคัญของการรักษาและพัฒนาระดับคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าให้ดีขึ้น อันจะส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจการค้าของประเทศต่อไปอีกด้วย

กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ เห็นว่า กรณีนิยามคำว่า ผู้เสียหาย ซึ่งกำหนดให้หมายความว่า “ผู้ได้รับความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย” และเมื่อมาตรา ๕ กำหนดให้ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบในความเสียหายต่อผู้เสียหายในความเสียหายที่เกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และสินค้านั้นได้มีการขายให้แก่ผู้บริโภคแล้ว เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้กำหนดนิยามคำว่าผู้บริโภคไว้ และมาตรา ๙ วรรคสอง กำหนดให้เฉพาะเพื่อประโยชน์แห่งมาตรา ๙ ให้คำว่าผู้บริโภคหมายความว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้น เมื่อมาตรา ๕ ไม่มีนิยามคำว่าผู้บริโภคโดยเฉพาะ จึงต้องกลับไปใช้ความหมายของคำนี้ตามพจนานุกรม ซึ่งความหมายก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ประกอบการด้วยแต่อย่างใด ดังนั้น หากเกิดกรณีนี้ที่ผู้ขายซึ่งเป็นผู้ประกอบการคนหนึ่ง ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยที่สินค้านั้นยังไม่มีการขายให้แก่ผู้บริโภค ผู้ขายนั้นเป็นผู้เสียหายตามบทนิยาม ที่สามารถฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายได้ตามมาตรา ๖ แต่เนื่องจากมาตรา ๕ กำหนดเช่นนี้แล้ว ทำให้ตีความได้ว่าผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายได้ เนื่องจากสินค้าดังกล่าวยังไม่มีการขายให้แก่ผู้บริโภค บทกฎหมายดังกล่าวจึงขัดกัน จึงเห็นว่า อาจกำหนดมาตรา ๕ ใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับบทนิยามคำว่า ผู้เสียหาย ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการคุ้มครองบุคคลทุกคนที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยนั้น

กรมวิชาการเกษตร เห็นว่า สมควรเผยแพร่ให้ความรู้เนื้อหาในพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ให้แพร่หลายมากกว่านี้เพื่อที่ผู้บริโภคจะได้ทราบว่าเมื่อประสบปัญหาจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยยังมีกฎหมายที่คุ้มครองผู้บริโภคอยู่นอกจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฯ

กรมการค้าภายใน เห็นว่า สมควรดำเนินการอื่นเพิ่มเติม กล่าวคือ ควรเพิ่มบทบัญญัติรองรับอำนาจในการออกคำสั่งบังคับให้ผู้ประกอบการเรียกคืนสินค้าที่ไม่ปลอดภัยออกจากตลาดทันที เมื่อปรากฏว่ามีผู้ได้รับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย หรือทรัพย์สิน หรือให้หน่วยงานภาครัฐมีอำนาจเรียกเก็บหรือสั่งเก็บสินค้าคืนภายในระยะเวลาที่กำหนด และมีอำนาจทำลายสินค้าได้ ซึ่งหากมีการจำหน่ายหรือใช้

สินค้าอยู่อาจเป็นอันตรายต่อประชาชนโดยรวม นอกจากนี้ควรมีการดำเนินการติดตามผลจากการบังคับใช้กฎหมายเพื่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้ และให้ความรู้ คำแนะนำ กับประชาชนเพิ่มขึ้นเพื่อให้ประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองตามความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้

ธนาคารแห่งประเทศไทย เห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของการมีพระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้กำหนดให้มีมาตรการและกลไกในการคุ้มครองและเยียวยาความเสียหายแก่ผู้บริโภคหรือบุคคลอื่นที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยการนำหลักความรับผิดชอบโดยเคร่งครัดมาใช้ อันจะช่วยให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้าจากกระบวนการผลิต หรือการกระทำของผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นเรื่องยากที่ผู้เสียหายจะพิสูจน์ได้รวมถึงการให้อำนาจศาลกำหนดค่าเสียหายสำหรับความเสียหายต่อจิตใจและค่าเสียหายเชิงลงโทษได้ซึ่งจะช่วยให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ เห็นว่า ควรเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายให้รวดเร็วและทันสถานการณ์ เพื่อเยียวยาความเสียหายของผู้บริโภค

กรุงเทพมหานคร เห็นว่า

๑. ควรมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สร้างการรับรู้ให้ประชาชนเกี่ยวกับสิทธิในฐานะผู้ผลิต ผู้ขาย และผู้บริโภค ทำให้การใช้กฎหมาย การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๒. อำนาจฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้เสียหาย ตามมาตรา ๑๐ ไม่ควรจำกัดอยู่เฉพาะคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือสมาคมที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคเท่านั้น ควรเปิดโอกาสให้องค์กรอื่นๆ ที่มีศักยภาพ เช่น สภานายความ หรือองค์กรพัฒนาเอกชนที่คุ้มครองผู้บริโภคที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคยังไม่ได้รับรอง เป็นต้น เข้ามาใช้อำนาจฟ้องแทนผู้เสียหายโดยได้รับการยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมเช่นกัน หรือ ควรปรับกลไกรองรับการฟ้องร้องมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๓. นิยามคำว่า “ความเสียหายต่อจิตใจ” ควรตัดคำว่า ความเศร้าโศกเสียใจออก ด้วยเหตุผลในทางกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่มีบัญญัติว่าสามารถเรียกได้

สำนักงานคณะกรรมการแข่งขันทางการค้า เห็นว่าควรดำเนินการประชาสัมพันธ์เพิ่มขึ้นให้ประชาชนทั่วไปทราบว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับอยู่ และมีความแตกต่าง หรือคล้ายคลึงกับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ อย่างไร

สมาคมพิทักษ์ประโยชน์ผู้บริโภค เห็นว่า

๑. ขอให้เร่งรัดการประกาศบังคับใช้ ร่างพระราชบัญญัติความรับผิดชอบเพื่อความซื่อสัตย์สุจริตของสินค้า พ.ศ. เพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคโดยเร็ว เพราะปัจจุบันปัญหาที่เกิดจากความซื่อสัตย์สุจริตของสินค้านี้มีการร้องเรียนจำนวนมากจากการซื้อขายออนไลน์

๒. ควรศึกษาเพิ่มเติมกฎหมายฉบับนี้ ให้มีกองทุนชดเชยเยียวยาความเสียหาย ในกรณีที่ผู้บริโภคได้รับความเสียหายจากสินค้าและบริการที่ไม่ปลอดภัย โดยกำหนดกรอบเงินเพื่อช่วยเหลือผู้บริโภคไว้จำนวนหนึ่ง จากนั้นกองทุนจึงไปเรียกค่าเสียหายจากผู้ประกอบการธุรกิจที่จะนำสินค้าออกสู่ตลาดให้มีหน้าที่สมทบเงินเข้ากองทุนนี้

คณะกรรมการร่วมภาคเอกชน ๓ สถาบัน เห็นว่า พระราชบัญญัติความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดหลักการสำคัญให้ผู้ผลิตเป็นผู้รับผิดชอบในความปลอดภัยของสินค้าอย่างเคร่งครัด (Strict liability) มาบังคับใช้ ซึ่งเป็นหลักการที่ดีและได้ผลักดันให้ผู้ประกอบการมีความตื่นตัวยกระดับกระบวนการผลิต การออกแบบ ตลอดจนการจัดทำคำเตือน ให้มากขึ้น ซึ่งมีประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ภาครัฐ มีข้อสังเกตว่าจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ผู้ประกอบการในประเทศพยายามที่จะพัฒนาและผลิตยา วัคซีน

เครื่องมือแพทย์ และนวัตกรรมต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยโรคในประเทศมากขึ้น ดังนั้น ข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ประกอบการที่ไม่ต้องรับผิดหากผู้ประกอบการพิสูจน์ได้ว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี หรือวิชาการ ในขณะที่ผู้ผลิตนำสินค้าออกจำหน่ายไม่สามารถตรวจพบความไม่ปลอดภัยได้ (State of the Art Defense) จะมีความจำเป็นและมีโอกาสได้ใช้มากขึ้น กกร. จึงเสนอให้พิจารณาทบทวนเพิ่มข้อยกเว้นดังกล่าวหากจะมีการแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อไป

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่า หลักการสำคัญของพระราชบัญญัติความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่กำหนดให้ผู้ผลิตซึ่งมีอำนาจควบคุมจัดการในการผลิตสินค้า และมีความสามารถทางเศรษฐกิจมากกว่าผู้บริโภค เป็นผู้รับผิดชอบในความปลอดภัยของสินค้านั้น เป็นหลักการที่ดีและมีประโยชน์ อย่างไรก็ตาม สภาอุตสาหกรรมฯ มีข้อสังเกตว่า จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID -19) ข้อยกเว้นความรับผิดกรณีของผู้ประกอบการพิสูจน์ได้ว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี หรือวิชาการ ในขณะที่ผู้ประกอบการนำสินค้าออกจำหน่ายไม่สามารถตรวจพบความไม่ปลอดภัยได้ (State of the Art Defense) น่าจะมีความจำเป็นและมีโอกาสได้ใช้มากขึ้นสำหรับผู้ประกอบการไทย เช่น ในการผลิตยา วัคซีน เครื่องมือแพทย์ รวมถึงนวัตกรรมต่าง ๆ สภาอุตสาหกรรมฯ จึงเสนอว่าหากจะมีการแก้ไขพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อไป ควรพิจารณาทบทวนเพิ่มข้อยกเว้นดังกล่าวด้วย

สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เห็นว่า ควรมีการส่งเสริมให้เกิดการประเมินมาตรฐานสินค้าปลอดภัยโดยผู้บริโภค

๑. ในเนื้อหาของพระราชบัญญัตินั้น กำหนดรายละเอียดเพียงคร่าว ๆ ไม่ได้ระบุให้ชัดเจนในประเด็นรายละเอียดของความเสียหาย หรือความรับผิดชอบเมื่อพิสูจน์ได้ในเบื้องต้นว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นจากสินค้านั้นจริง ยังคงต้องนำไปเทียบเคียง หรือใช้กฎหมายฉบับอื่น หรือประกาศกระทรวงฉบับอื่นมาบังคับใช้ หรือใช้เหี่ยวาร่วมด้วย ดังนั้น จึงมีความเห็นว่าควรเพิ่มรายละเอียดในพระราชบัญญัติฉบับนี้ หรือออกกฎหมายลูกเพิ่มเติมเพื่อระบุถึงความชัดเจนของความเสียหายหรือความรับผิดชอบใด ๆ และเพิ่มให้เห็นถึงความสำคัญของกฎหมายนี้เพื่อย้ำเตือนแก่ผู้เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วน

๒. กฎหมายควรมีการปรับปรุงและเพิ่มเติม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวการณ์รวมถึงสภาพของการดำเนินธุรกิจที่แท้จริงที่ได้เปลี่ยนไปอย่างมากจากวันที่พระราชบัญญัติมีผลบังคับใช้ กล่าวโดยรวมคือกฎหมายนั้นจะต้องเป็นกฎหมายที่ทันสมัยอยู่เสมอ แม้ในบางครั้งเนื้อหาของกฎหมายหรือเจตนารมณ์ของผู้ร่างนั้นมีความปรารถนาดีต่อประชาชน และคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคก็ตาม แต่สภาวการณ์ปัจจุบันกฎหมายบางฉบับแทบจะไม่สามารถดำเนินการเอาผิดกับผู้กระทำความผิดหรือผู้ละเมิดกฎหมายได้

๓. การรับฟังความคิดเห็นควรเปิดกว้างมากยิ่งขึ้น ในการรับฟังความคิดเห็นโดยควรนำเอาหลักการของการทำประชาพิจารณ์มาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด เพื่อจะได้รับฟังถึงปัญหาและสถานการณ์ โดยรับฟังจากทุกภาคส่วน รับฟังปัญหาที่เป็นจริงที่เกิดขึ้นเพื่อทราบถึงปัญหาที่แท้จริง

สมาคมธนาคารไทย เห็นว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์มากขึ้น เพื่อให้ผู้บริโภคและผู้ประกอบการรับทราบถึงความคุ้มครองการเยียวยาและภาระหน้าที่ตามกฎหมายนี้รวมทั้งเอกสารเผยแพร่คดีตัวอย่างที่ดำเนินการตามกฎหมายนี้

สมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย เสนอให้มีการกำหนดกฎหมายลำดับรองสำหรับสินค้าแต่ละประเภทเป็นการเฉพาะ เช่น สินค้าประเภทยานยนต์ รวมถึงกำหนดขอบเขตมาตรฐานในการพิสูจน์ เช่น ข้อเสนอพื้นฐานและภาระในการพิสูจน์ความไม่ปลอดภัยของสินค้า ว่าผู้ประกอบการต้องดำเนินการเพียงใด และขอให้สอดคล้องกับสถานการณ์และสังคมในปัจจุบัน